

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 26 ЧЕРВНЯ 2009 РОКУ ЧИСЛО 26 VOL. CXV FRIDAY, JUNE 26, 2009 No. 26

Вибори Президента України призначені на 17 січня 2010 року

КИЇВ. — Верховна Рада (ВР) України ухвалила постанову „Про призначення чергових виборів Президента України". За неї проголосували 399 народних депутатів з 442 зареєстрованих у сесійній залі. Згідно з постановою, чергові вибори Президента України призначено на неділю, 17 січня 2010 року.

Окремим дорученням парламент передбачив, що Комітет ВР з питань державного будівництва та місцевого самоврядування має забезпечити підготування до розгляду ВР у першому читанні протягом останнього пленарного тижня у червні законопроєкту про внесення змін до Закону „Про вибори Президента України" (нової редакції цього закону), передбачивши проведення виборчого процесу чергових виборів Президента України у 90-денний термін.

Згідно з дорученням, з метою забезпечення ефективного і прозорого обліку виборців на наступних виборах Президента України Кабінет міністрів України має вжити необхідних заходів щодо забезпечення, у тому числі фінансового, належного функціонування Державного реєстру виборців до початку виборчого процесу.

Центральна виборча комісія, згідно з дорученням, має забезпечити функціонування Державного реєстру виборців згідно з Законом України „Про Державний реєстр виборців", у тому числі первинне уточнення особистих даних цього реєстру, до початку виборчого процесу.

Перед цим ВР не підтримала проєкт постанови „Про призначення чергових виборів Президента України", яким передбачалось проведення президентських виборів 22 листопада 2009 року. За це рішення проголосували 42 народні депутати з 442 зареєстрованих у сесійній залі. *(„День")*

З Днем Конституції, Україно!

28 червня Україна відзначає День Конституції – Основного Закону, за яким живе суспільство незалежної соборної Української держави.

Це також свято усього світового українства, бо символізує шлях багатовікової і невпинної боротьби нашого народу за волю.

Прийнята Верховною Радою 28 червня 1996 року, Конституція України є головною запорукою національного суверенітету країни, її територіяльної недоторкaности, ґарантом незалежности і соборности та дальшого демократичного розвитку і вдосконалення громадянського супільства.

Сама Конституція своїм конкретним змістом також відкрита до диктованих новими суспільно-політичними обставинами змін та додатків, оскільки приймался вона, як відомо, в умовах гострих партійно-політичних протистоянь в тодішньому українському парляменті, та, тим не менше, в найголовніших положеннях – щодо державної мови, герба, прапора, гимну, які вособлюють історію нашого народу – залишається надійним оберегом української державности.

Щодо назрілих змін до тексту Конституції, то цими днями стало відомо, що так звана Венеціянська комісія „За демократію через право", яка є правним органом Ради Европи, на своєму засіданні одностайно схвалила проєкт Конституції України, поданий до Верховної Ради Президентом Віктором Ющенком.

Від імені наших читачів вітаємо Президента України, членів Уряду, депутатів Верховної Ради, весь український народ з Днем Конституції!

Редакція „Свободи"

Статтю Богдана А. Футея „Про внесення змін до Конституції України" читайте на стор. 5

Канадський уряд відзначив І. Яремка нагородою ім. Павла Юзика

ТОРОНТО. — Філантроп і колишній член уряду провінції Онтаріо Іван Яремко став першим лавреатом нагороди ім. Павла Юзика у сфері багатокультурности, що її вручив 12 червня міністер громадянства, іміґрації і багатокультурности Джейсон Кені під час спеціяльної церемонії в залі ім. Роя Томсона.

„Впродовж 25-річної відданої праці в провінційному уряді Онтаріо Іван Яремко був сильним пропаґандистом освіти, людських прав і багатокультурности,— сказав міністер Дж. Кені. – Він також є широко відомий з його доброчинної діяльности, котра включає створення Програми багатокультурности і людських прав ім. Івана та Марії Яремків на Юридичному факультеті Торонтського університету".

Нагорода П. Юзика з багатокультурности вшановує пам'ять сенатора і його піонерської спадщини в ділянках багатокультурности, різноманітности та плюралізму.

Будучи членом Сенату Канади від лютого 1963 аж до своєї смерти у липні 1986 року, він відіграв ключову ролю у розвитку і втіленні канадської політики багатокультурности.

Нагорода включає 20 тис. дол., які будуть передані відповідній зареєстрованій незаробітковій канадській організації чи спілці — за вибором самого лавреата.

„Я хвалю Івана Яремка за втілювання ідеалів сенатора П. Юзика та за його вклад у нашу різноманітну і сповнену життя канадську громаду", – додав міністер Дж. Кені.

Нагорода П. Юзика заініційована в ім'я пошанування особи або організації, котра ефективно проявила себе у сприянні багатокультурності.

Сенатор П. Юзик був знаним як батько багатокультурности. У своїй першій промові в Сенаті 1964 року під назвою „Канада — багатокультурна нація" він підкреслив, що одна третина канадців — це не французи, англійці чи тубильці, але члени етнічних груп, і саме це робить Канаду нацією багатокультурности. У 1971 році уряд прем'єр-міністра П'єра-Еліота Трудо проголосив політику багатокультурности.

І. Яремко був першим канадцем-українського походження, вибраним до уряду провінції Онтаріо, де він був визначним членом від 1951 до 1975 року. У 1958 році був призначений до Кабінету міністрів і був першим міністром громадянства Онтаріо (1961) та першим Генеральним прокурором провінції (1972-1974).

Він і його дружина здійснили ряд доброчинних пожертв, які вказували на їхні багатогранні зацікавлення. У 2002 році була заснована Програма багатокультурности та людських прав ім. І. та М. Яремків на Юридичному факультеті Торонтського університету з пожертвою 600 тис.дол.

Програма підтримує щорічний форум, на який з'їжджаються науковці та викладачі, щоб з громадськістю суттєво обговорити ядро ідей, що є основою канадського поняття про себе: плюралізму, багатокультурности та включення в їхній процес.

Достойний Іван Яремко (справа) і міністер громадянства, іміґрації та багатокультурности Джейсон Кеней.

Фото: Канадський відділ громадянства та іміґрації.

У 2008 році І. Яремко вручив 50 тис. дол. Бібліотеці ім. Джона Робартса на Торонтському університеті для цифрового збереження та широкого доступу бібліотечних матеріялів, які стосуються української історії, літератури, мови і культури.

Сенатор П. Юзик був відомий як головний канадський урядовець в Українському Народному Союзі. Він був вибраний заступником президента УНСоюзу в 1970 році. Опісля цей пост переіменовано на – Головний директор для Канади. Цю посаду, на котру його вибирано на чотирьох послідовних Конвенціях УНС, сенатор П. Юзик затримав аж до свого відходу у засвіти 1986 року.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В Полтавській області відкрили пам'ятник жертвам Голодомору

ПОЛТАВА. — Пам'ятник жертвам Голодомору 1932-1933 років відкрили 18 червня в селі Супрунівка Полтавського району. У церемонії відкриття взяв участь голова Полтавської обласної державної адміністрації Валерій Асадчев, заступник голови обласної ради Петро Ворона, голова Полтавської районної державної адміністрації Сергій Антонюк і голова районної ради Олександер Яковенко. „Пам'ятний знак у Супрунівці коштував близько 30 тис. грн., проте на його спорудження не витрачено жодної копійки бюджетних грошей, лише добровільні пожертвування і спонзорські внески", – зазначив С. Антонюк. „Цей пам'ятник – нагадування про злочинні дії комуністичного режиму, який будував безбожну імперію, і це пам'ять українцям, безвинно знищеним у роки геноциду", – сказав під час відкриття пам'ятника Єпископ Полтавський і Кременчуцький Української Православної Церкви Київського патріярхату Федір, який відслужив Панахиду за жертви більшовицького терору. За словами В. Асадчева, за час, коли Президент Віктор Ющенко порушив тему Голодомору в Україні, пошуковим групам на Полтавщині вдалося встановити більше тисячі місць масового поховання жертв геноциду, де на згадку про загиблих побудовані меморіяли, монументи або пам'ятники. „Пошуковим групам вдалося встановити тисячі імен людей, які постраждали в роки Великого голоду, і головне – задокументувати спогади очевидців. Минуло б ще кілька років, і в Україні просто не залишилося свідків страшної трагедії, які могли б розповісти правдиву історію про страшні 1932-1933 роки", – сказав В. Асадчев. Присутні на відкритті пам'ятника поклали квіти до його підніжжя і вшанували хвилиною мовчання всіх українців, які загинули в Голодоморі 1932-1933 років. *(УНІАН)*

Ірак відкрив в Україні своє посольство

КИЇВ. — Ірак відкрив в Україні своє посольство. Воно розташоване в Києві за адресою вулиця Звіринецька, 35. У церемонії відкриття взяли участь заступник міністра закордонних справ Олександер Горін, заступник міністра закордонних справ Іраку Лябід Абаві, представники Міністерства закордонних справ України та Посольства Іраку в Україні. Л. Абаві заявив про важливість відкриття посольства для розвитку двосторонніх взаємин. „Відкриття Посольства Республіки Ірак в Україні, без сумніву, є тією подією, яка підтверджує міцність двосторонніх зв'язків між обома країнами", – сказав заступник міністра. Він також подякував Кабінетові міністрів і народові України від імені свого уряду і народу за підтримку. Л. Абаві висловив надію на подальший успішний розвиток двосторонніх взаємин. У грудні 2008 року з Іраку в Україну повернулися 29 миротворців, що служили у складі коаліційних сил. Водночас у країні залишилося 10 українських офіцерів, які виконують завдання у складі Тренувальної місії НАТО. *(„Кореспондент")*

Ю. Тимошенко наголошує на важливості співпраці з США

КИЇВ. — Прем'єр-міністер України Юлія Тимошенко провела зустріч з американською делеґацією на чолі з Особливим посланником з енерґетичних питань в Евразії Державного департаменту США Річардом Морнінґстаром. Як повідомили 19 червня в Управлінні зв'язків з засобами масової інформації Секретаріяту Кабінету міністрів України, під час зустрічі обговорювалися питання енерґетичної безпеки та перспективи здійснення двосторонніх енерґетичних проєктів. Зокрема Ю.Тимошенко відзначила важливість розвитку співпраці між Україною та США в енерґетичній сфері. *(УНІАН)*

Вулицю Комінтерну у Києві перейменували

КИЇВ. — Вулицю Комінтерну в Шевченківському районі Києва вирішено перейменувати на вулицю ім. Симона Петлюри. Відповідне рішення прийнято 18 червня на засіданні сесії Київської ради. За це рішення проголосували 76 з 117 присутніх у залі депутатів. Проєкт рішення був внесений з голосу на початку засідання сесії. Перейменування проводиться на честь 130-річчя від дня народження С. Петлюри та на виконання Указу Президента України від 16 травня 2005 року „Про увічнення пам'яті видатних діячів Української Народної Республіки та Західньо-Української Народної Республіки". *(УНІАН)*

В. Ющенко призначив начальника столичної СБУ

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 18 червня призначив Олександра Полковниченка начальником Головного управління Служби безпеки України (СБУ) у Києві та Київській області. Днями В. Ющенко звільнив начальників управлінь СБУ у трьох областях — в Полтавській, Миколаївській та Сумській. *(„Кореспондент")*

Івано-Франківському музеєві повернули підсвічник XII ст.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. — Бронзовий підсвічник „Грифон", вкрадений минулого року, передали Івано-Франківському краєзнавчому музею 23 червня голова обласної державної адміністрації Микола Палійчук та керівник управління Міністерства внутрішніх справ в області Василь Кузнєцов. Ця пам'ятка мистецтва XII ст. – бронзова статуетка-підсвічник (друга назва „Водолій"), виготовлена галицькими майстрами за часів князя Осьмомисла – є одним з найцінніших експонатів музею, оцінюється у більш як 1 млн. грн. „Грифон" викрали минулого року в Міжнародний день музеїв. Правоохоронцям знадобився майже рік, щоб знайти підсвічник. Уродженця Білорусі, який скоїв крадіжку, затримали у квітні в Криму. Він видав статуетку і зізнався в скоєному. Чоловік намагався продати викрадену річ через інтернет, однак, потенційні покупці відмовлялися, не знаючи справжнього джерела походження „Грифона". Цього року Івано-Франківський краєзнавчий музей відзначає 70-річчя. *(Радіо „Свобода")*

Ю. Тимошенко визнає газову ситуацію складною

КИЇВ. — Прем'єр-міністер Юлія Тимошенко 19 червня назвала надзвичайно складною ситуацію з розрахунками за газ всередині країни. Під час наради з головами обласних адміністрацій, посадниками міст і головами „Теплокомуненерґо" вона повідомила, що загальна сума заборгованости за газ становить 26 млрд. грн. На думку прем'єра, наступного року ціна на газ для підприємств становитиме приблизно 230 дол. за 1,000 кубометрів і буде реґулярно перевірятися. Раніше Президент Віктор Ющенко запропонував підвищити тарифи для українських споживачів, проти чого виступає Ю. Тимошенко. Вона також повідомила, що Україна вмістила понад 3 млрд. кубометрів газу у підземні сховища, аби накопичити запаси на зиму. Президент Европейської комісії Жозе Мануель Барозу має доповідати на зустрічі ЕС у Брюселі про ситуацію з розрахунками України за російський газ. Напередодні він сказав, що проблема викликає стурбованість. У Брюселі відбулося засідання газової координаційної групи, яка була скликана у зв'язку з ситуацією, що склалася з оплатою Україною за російський газ. „Нафтогаз" і „Ґазпром" надали свої роз'яснення щодо ситуації. Заступник голови правління „Нафтогазу" Ігор Діденко визнав, що „Нафтогаз" неспроможний заплатити за газ, який треба запасти на зиму. Україна звернулася до ЕС з проханням надати їй 4.2 млрд. дол. кредиту. (*Бі-Бі-Сі*)

Й. Вінський заявив про вихід з партії Ю. Тимошенко

КИЇВ. — Міністер транспорту та зв'язку Йосип Вінський повідомив 17 червня про вихід з партії „Батьківщина". При цьому він підкреслив, що його заява про відставку означає, що він має намір вести активну політичну діяльність. Того ж дня Й. Вінський заявив, що подав у відставку з посади міністра транспорту та зв'язку України через серйозні розбіжності з прем'єр-міністром Юлією Тимошенко „щодо політичних, кадрових, економічних питань, а також етики стосунків між членами Кабінету міністрів України". Водночас Й. Вінський ще раз підкреслив, що не має наміру кандидувати на Президента. 15 червня прем'єр-міністер Ю. Тимошенко заявила, що не виключає притягнення до відповідальности Й. Вінського за спроби використати кошти державного підприємства„Укрпошта" не за цільовим призначенням. Вона звинуватила Й. Вінського і народного депутата від Бльоку Юлії Тимошенко Генадія Задирка у спробах використати 15 млн. грн. державного підприємства „Укрпошти" на друк рекламних плякатів до виборчої кампанії міністра. Й. Вінський вступив до „Батьківщини" та був обраний заступником голови цієї політичної партії після того, як восени 2006 року його було виключено з лав Соціялістичної партії України за критику входження соціялістів до складу коаліції з Партією Реґіонів і комуністами. 23 червня ВР України ухвалила рішення про відставку Й. Вінського з посади міністра транспорту та зв'язку України за поданням прем'єр-міністра України. (*УНІАН)*

В. Литвин взяв участь у відзначенні 90-річчя комсомолу

КИЇВ. — У Києві проходили святкування 90-ої річниці з дня створення Ленінського комсомолу України. В урочистостях взяв участь голова Верховної Ради Володимир Литвин. Він сказав, що ухвалення українським парляментом рішення про святкування цієї річниці свідчить про те, що всі усвідомлюють необхідність повернення до власних першоджерел. „У мене є всі підстави привітати вас і себе з цією датою, яка має загальнодержавне значення", – зазначив В. Литвин. Він наголосив, що історія XX ст. не була б повною, якби з неї були викреслені сторінки про Ленінський комсомол. А провідник Комуністичної партії України Петро Симоненко наголосив: „Ні в кого немає сумнівів, що сторінки української історії говорять, що комсомольське плем'я завжди було на передовій". Саме комсомольське плем'я побудувало велике суспільство і створило ту матеріяльну базу, якою ми пишаємося, у тому числі й у нинішній Україні", – зазначив провідник комуністів. 26 червня виповнюється 90 років з дня створення Ленінської комуністичної спілки молоді України. *(Радіо „Свобода")*

У 2008 році Польща видала українцям віз на 40 відс. менше

КИЇВ. — Консульства Польщі в Україні видали в 2008 році близько 350 тис. віз, що майже на 230 тис. менше (40 відс.), ніж у 2007 році. В Міністерстві закордонних справ (МЗС) Польщі 18 червня повідомили, що в минулому році українці отримали понад 230 тис. шенгенських і понад 110 тис. польських віз. У МЗС Польщі не уточнили, скільки з виданих шенгенських віз були одноразовими і багаторазовими. Найбільше віз видало Консульство Польщі у Львові – понад 190 тис. Польське консульство в Луцьку видало понад 70 тис. віз, понад 50 тис. – в Києві, близько 20 тис. – у Харкові та 14 тис. – в Одесі. У МЗС Польщі повідомили, що загалом польські консульські установи видали в 2008 році понад 670 тис. віз (з яких близько 490 тис. шенгенських і 185 тис. національних). Водночас польське МЗС не надало даних про кількість відмов у виданні віз чужоземцям та українцям. *(„Кореспондент")*

Запрошення на свято

Дорогі співвітчизники та приятелі України!

27 червня 1964 року колишній Президент США Двайт Д. Айзенгавер в столиці США відкрив пам'ятник славному співцеві України Тарасові Шевченкові. Пам'ятник встановлено у Вашінґтоні на перехресті вулиць 22nd і P St. NW.

У суботу, 27 червня, в 11-ій год. перед полуднем Посольство України в США біля пам'ятника відзначатиме 45-річницю тієї важливої події в житті української діяспори в США.

З цієї нагоди Посольство запрошує представників Білого Дому, Державного департаменту, Конґресу, Бюра посадника міста, Служби національних парків, а також українсько-американську громаду, взяти участь у тих урочистостях.

Коли 150 років тому Тарас Шевченко та американський актор Айра Олдрідж зустрілися в Петербурзі, їх об'єднувала спільна ідея боротьби з гнобленням у США та Україні, ідея свободи. Сьогодні обидві нації втішаються свободою та повною співпрацею.

Символічним є й те, що Кобзар України високо цінив Президента Джорджа Вашінґтона як батька американського народу, як приклад для демократичних керівників в Україні. Це переконання є увічнене у його поемі, викарбованій на пам'ятнику.

Будь ласка, долучіться до святкування цієї пам'ятної 45-річної події.

У випадку дощової погоди святкування відбудеться у церкві Прочан (через дорогу від пам'ятника).

Олег Шамшур,
Посол України в США

У Москві вийшла книга про Юлію Тимошенко

Олексій Митрофанов представляє книгу „Юлія".
Фото: УНІАН

МОСКВА. – 17 червня в столиці Російської Федерації відбулась прес-конференція з нагоди презентації книги Олексія Митрофанова „Юлія", присвяченої прем'єр-міністрові України Юлії Тимошенко.

Автор книги – російський політик, депутат Державної думи Російської Федерації 1993-2008 років, підкреслив, що в книзі немає прізвища героїні, не вказуються її посади, але більшість фактів – не вигадані.

За його словами, зацікавлення Ю. Тимошенко викликане тим, що вона – найбільш яскрава особа світової і української політики. Головне в творі – опис характеру, стилю і методів роботи Ю. Тимошенко. *(УНІАН)*

НА ТЕМИ ДНЯ

Два роки – дуже довгий час для України

Р. Л. Хомяк

КИЇВ. – Два роки – дуже довгий час бути поза Україною, зокрема для професійного спостерігача, яким я себе вважаю. Це шалено динамічна країна, і ледве можна збагнути усі зміни у ній, коли постійно тут живеш, а після відсутности майже двох років, зміни приголомшують. Їх бачиш всюди.

Наприклад, протягом тільки двох тижнів політична ситуація мінялась по годинах: буде нова парляментарна коаліція між фракціями Юлії Тимошенко і Віктора Януковича чи не буде? Чи ця коаліція спроба конституційного перевороту про який кількакратно остерігав Президент Віктор Ющенко? (Коли пишу це – виглядає, що не буде і не є).

Але цим разом у Києві мене цікавило щось інше: чи є тут, нарешті, вулиця Івана Мазепи? Я чув, що міська адміністрація таки офіційно перейменувала вулицю на Печерську, яка з 1919 року носила назву Січневого повстання. Це сталось після багатьох років спроб і презірних причин, щоб до цього не допустити.

Прибувши до Києва, я випив каву і пішов переконатись. Є! Біля входів до будинків над числами так і пише, що це вулиця І. Мазепи. Вулиця Січневого повстання була пам'ятником учасникам повстання проти Української Народної Республіки 1918 року, яке організувала інша держава – Росія! Доки не змінять цієї назви вулиці – я вважав – можна сумніватись, чи Україна справді хоче бути самостійною. Мені в голову не вміщалося те, що Україна у своїй столиці вшановує насправді чужоземне і вороже повстання. Але заходи проти зміни назви не вгавали. Останніми роками в засобах масової інформації висувались навіть такі ідіотські причини, як та, що переіменування вулиці спричинить зайві витрати – по 17 грн. за кожну табличку на будинки, на якій є число будинку і назва вулиці.

Київські мельниківці з Фундації ім. Олега Ольжича, яка знаходиться на цій вулиці, вже декілька років писали на своїй кореспонденції зворотню адресу з назвою І. Мазепи, і якось пошта до них приходила, хоч остаточного рішення про нову назву ще не було і табличя на будинку казала, що це вулиця Січневого повстання. Тепер Фундація ім. Ольжича вже справді є на вул. І. Мазепи. Цю адресу тепер також має Посольство Латвії і великий сальон ґльобального майже-монополіста в торгівлі діямантами – компанії „ДеБірс" (DeBeers), та готель „Салют" який 25 років тому СРСР побудував трохи під нюйоркський музей Ґуґенгайма. На Мазепинській вулиці також знаходиться Музей ім. Івана Гончара і Печерська Лавра, жителям якої – монахам церкви під юрисдикцією Московського патріярхату – мабуть, не дуже подобається така адреса. ‚З другої сторони, Лаврі не треба адреси: туди прочани приходять вже сотні років.

Пагорб Слави з пам'ятником поляглим воякам Червоної армії і новим пам'ятником жертвам Голодомору також є на вулиці з гетьманською назвою. Пам'ятник жертвам Голодомору мене здивував: я звичайно проти мертвих структур на пам'ять цього величезного злочину. Краще було б мати живий центр для дослідження геноциду. Але пам'ятник у формі свічки з закутими птахами непогано вписується в ляндшафт і під пам'ятником є приміщення для музею чи кімнат для дослідників. Ця частина ще не викінчена, але видно вхід до підземельних приміщень. І ще цікава деталь: пам'ятник жертвам Голодомору стоїть всього за кількадесят метрів від обеліска на Площі Слави, але коли стояти біля одного з них, то не видно другого. При вході до алеї на вулиці Мазепи, яка веде до пам'ятника жертвам Голодомору, клячать два кам'яні ангели.

Все, можна сказати, пішло на свої місця. Але є й розчарування розвитком подій в Україні навіть для такого патологічного оптиміста, як я.

Вже декілька років мене турбує зріст популярности в Україні Олега Тягнибока і його Всеукраїнського об'єднання „Свобода" (раніше ця партія називалась Соціял-націоналістичною – а це вже надто близька назва до тієї, яку створив Адольф Гітлер!).

В розмовах з українцями на сході і заході і в столиці я постійно мав труднощі переконати співрозмовників, що партія О. Тягнибока – не для України; нехай розкажуть ті українці, які в 1940-их роках жили під нацистами. Реакції моїх співрозмовників обмежувались до підсмішків, махання рукою, мовляв, тут нема чим перейматись. Але також я не раз зустрічався з сильною підтримкою дій О. Тягнибока за те, що він палкий патріот України, що його тверду руку треба на те, щоб встановити порядок в Україні. Тут я міг тільки сказати, що, без сумніву, Гітлер навів порядок в Німеччині. Я особисто знаю жертв цього порядку і сам пригадую його.

Що цікаве і страшне це те, що деякі українці, які народились за незалежности, також хочуть, щоб О. Тягнибок, патріот, навів порядок. Це зокрема видно з розмов з ними, які Зенон Завада, київський кореспондент „The Ukrainian Weekly" описав пару місяців тому у своїй газеті. Всеукраїнське об'єднання „Свобода" вже здобуло більшість в Тернопільській області. Навіть в далекій Луганській області тягнибоківці дають про себе знати.

Відрадним явищем для мене було те, що журналістка Ярослава Музиченко оце надрукувала солідну аналітичну статтю про всі ці нацистські залицяння й імовірних режисерів цього феномена в газеті „Україна молода", яку читають по всій Україні. Її стаття появилась в числі 110 „України молодої" від 20 червня, під заголовком „Разом їх багато...". Рекомендую статтю усім, хто переживає за долю України. Я. Музиченко показує, що не усі тут захоплені „твердими руками" і „порядком". („Україна молода" є в Інтернеті: www.umoloda.kiev.ua).

Друге моє розчарування – це недавній виступ Миколи Томенка, кандидата історичних наук, заступника голови Верховної Ради, ветерана війни в Афганістані. Я справді шаную його, вже з десяток років слідкую за його політичними починами. Він робить враження людини з здоровим розумом. І я вважаю його молодим, бо він майже ровесник моєї старшої доньки (в грудні матиме 45 років). У 1998 і 1999 роках опитування визнали його найкращим політичним аналітиком. І все ж він мене тут розчарував.

Україна була першою з усіх пострадянських держав, яка мала цивільного міністра оборони: Валерія Шмарова (1994-1996). Серед демократичних країн світу, де збройні сили є під цивільною контролею, цей факт творив позитивну оцінку України у світі. Тепер в Україні знову був цивільний міністер оборони, Юрій Єхануров, який має марку доброго менеджера або, як тут кажуть, „господарника". До того він займав декілька високих урядових посад. Аж тут прем'єр-міністер Юлія Тимошенко чомусь вирішила його позбутись, перед тим закидаючи прояви корупції в міністерстві. Ю. Єхануров боронився, заперечував закиди, але Верховна Рада забрала від нього оборонний портфель.

Як на цивільного міністра оборони дивиться професор-політолог й історик, з досвідом в печерах Афганістану? Прикро сказати – „по-совєтськи". Він сказав журналістам 9 червня: „У нас так склалося, що останнім часом стало модно назначати на керівників армії людей, які ніколи не служили. Тому я вважаю, що нині армію має очолювати людина, яка втішається шаною й повагою, і коли приїжджає в ґарнізон, має принаймні знати, як розібрати автомат".

Тут він трохи пом'якшив категоричність свого погляду, пояснюючи, що в період реформування збройних сил, людина, яка очолює їх, має користуватися їхнім довір'ям. На думку М. Томенка, міністром оборони має бути представник елітної частини Збройних сил України.

Я чув ці погляди М. Томенка раненько на радіомовленні Бі-Бі-Сі і, як опарений, вискочив з ліжка. Пане Томенко, ви розчаровуєте ваших прихильників! Забули, як елітні частини Червоної Армії вели вас в боях в Афганістані!

І все ж приємно і цікаво спостерігати Україну зблизька. Президентська кампанія вже насправді почалась, хоч ще не офіційно. Наступні місяці будуть захоплювати, а іноді й розчаровувати.

АМЕРИКА І СВІТ

Влада Ірану відмовляється скасувати вислiди виборів

ТЕГРАН, Іран. — Влада Ірану 22 червня нещадно, з допомогою збройних сил, розігнала акції протестів прихильників Госейна Мусаві, які 20 червня переросли у зіткнення з поліцією. В результаті заворушень було заарештовано 457 осіб, принаймні 17 осіб загинули, сотні отримали поранення. Така тактика приносить результати – останніми днями все менше людей наважилися виходити на вулиці. Втім, ситуація ще далека від розв'язання. Протистояння триває серед політичної верхівки країни, частина якої вважає, що уряд повинен прислухатись до вимог опозиції. Уряд визнав, що деякі порушення під час голосування були. Однак, на думку Ради вартових конституції Ірану, цього не досить, щоб оголошувати перевибори. Раніше того ж дня ця Рада відмовилася скасувати вислiди президентських виборів, що відбулися 12 червня, на яких велику перевагу отримав діючий президент Махмуд Ахмадинеджад. Головний його конкурент експрем'єр Г. Мусаві не визнав вислідів виборів і звинуватив владу країни в їх підтасуванні, вимагаючи скасування підсумків голосування. Режим робить все, щоб ізолювати Г. Мусаві від протестів. Його найближчі соратники і активісти заарештовані, а самому Г. Мусаві погрожують кримінальною відповідальністю, якщо заворушення не припиняться. Поява цієї людини на чолі опозиції для багатьох виявилася великою несподіванкою. У 1980-их роках він був прем'єр-міністром країни. Його називали ставлеником релігійних провідників і одним з архітекторів теперішнього ісламського режиму. Зараз Г. Мусаві відмовчується, і важко сказати, чи це дипломатична тактика, чи він намагається втихомирити протести. Тим часом обраний президент Ірану і новий кабінет міністрів країни приймуть присягу в період з 26 липня по 19 серпня, повідомили 23 червня офіційні засоби масової інформації. *(„Голос Америки", „Кореспондент")*

Американський журналіст вирвався з полону талібів

КАБУЛ, Афганістан. — Репортер газети „Ню-Йорк Таймс" Дейвид Род 21 червня здійснив сміливу втечу від бойовиків Талібану. З ним втік місцевий журналіст Тагір Лудін. У листопаді 2008 року Д. Род їхав на інтерв'ю з провідником талібів, яке мало відбутися неподалік Кабулу. По дорозі його викрали бойовики. 41-річного заручника утримували в горах на афгансько-пакистанському кордоні. Газета „Ню-Йорк Таймс" намагалася не розголошувати факт викрадення свого працівника, побоюючись, що це може спричинити ще більшу загрозу життю журналіста. Згідно з повідомленнями „Ню-Йорк Таймс", Д. Род утік, перелізши через загорожу табору. Потім він почав шукати за допомогою і натрапив на пакистанських військових, які доставили його на американську військову базу у Баграмі. Для Д. Рода це викрадення є не першим. У 1995 році серби кинули його у в'язницю і допитували протягом 10 днів після того, як він викрив масові вбивства у Боснії, за що згодом отримав нагороду Пуліцера. *(„Голос Америки")*

Потяги метро зіштовхнулися у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. — Дев'ятеро осіб загинули внаслідок зіткнення двох підземних потягів у столиці США Вашінґтоні. Посадник міста Ейдріян Фенті 23 червня повідомив, що понад 50 пасажирів зазнали поранень. Телебачення демонструє кадри з місця випадку, де один потяг наїхав на інший на одній з надземних ділянок вашінґтонського метро. Як заявив офіційний представник підземки, один потяг зупинився і чекав, колиможна буде знову розпочати рух, тоді ззаду на нього наїхав інший потяг. Два потяги зіштовхнулися десь о 5-ій год. вечора. Офіційні представники наразі не можуть назвати причин аварії чи навіть кількости осіб, які перебували у потягах. Тим часом рятівники і надалі розбирають уламки. *(Бі-Бі-Сі)*

Віце-президент Джо Байден відвідає Грузію і Україну

ВАШІНҐТОН. — Білий Дім 23 грудня повідомив, що віцепрезидент Джосеф Байден відвідає 20-24 липня Грузію і Україну, тобто через два тижні після запланованої візити Президента Барака Обами до Москви. Згідно з опублікованою бюром віце-президента заявою, Дж. Байден матиме зустрічі з політичними провідниками обох країн, а також з представниками опозиції і активістами організацій громадянського суспільства. В документі також підкреслено, що віце-президент засвідчить підтримку США справі продовження демократичних і економічних реформ в обох країнах та обговорить теми спільного зацікавлення. У заяві також сказано, що подробиці буде подано пізніше, хоч у випадку Грузії уряд Б. Обами проявив останнім часом неабияку активність. Так, наприклад, уряд Президента Б. Обами запевняє Тбілісі, що його спроби покращити взаємини з Москвою не відбуваються коштом Грузії чи інших країн реґіону. Таку заяву зроблено на переговорах між високопоставленими представниками США і Грузії з метою наповнити змістом Хартію про стратегічне партнерство, яку підписали колишній Державний секретар Кондоліза Райс і міністер закордонних справ Грузії Григол Вашадзе наприкінці правління уряду Президента Джорджа Буша. Подібну Хартію у грудні минулого року США підписали з Україною, і заступник Держсекретаря США Джеймс Стайнберґ також сказав, що Україна не буде предметом торгів в американсько-російських взаєминах. Він підкреслив, що уряд Б. Обами намагається мати кращі взаємини з Москвою, включно з надією на підписання до кінця поточного року нової угоди про стратегічні наступальні озброєння, і що це не відбувається коштом Грузії, яка у серпні минулого року була втягнута у коротку війну з Росією. США очолили міжнародну опозицію до визнання Москвою незалежности Абхазії та Південної Осетії, які більшість країн світу вважають частиною Грузії. *(„Голос Америки")*

Несподівана знахідка у Норвегії – нові газові родовища

ОСЛО, Норвегія. — У Норвегії виявлено нові великі родовища природного газу на дні Норвезького моря. За попередніми оцінками експертів, обсяги запасів нового родовища становлять до 100 млрд. л.т. газу. Це приблизно стільки ж, скільки Норвегія видобуває за цілий рік. Родовище Ґро знаходиться на відстані близько 400 км. від узбережжя Норвегії на рекордній для Норвезького моря глибині – 1,376 метрів. Не виключене існування інших родовищ, тож експерти вже плянують нові пошуки. Нове родовище відкрило й освоюватиме спільне голяндсько-норвезько-французьке підприємство. 50 відс. його акцій належать „Royal Dutch Shell", 40 відс. – норвезькому „StatoilHydro", а 10 відс. володіє французький енерґоконцерн „GDF". Завдяки новому родовищу, Норвегія відразу піднялася на третє місце у світі за розвіданими запасами газу, де раніше обіймала п'яту позицію після Канади та Ірану. При цьому самі норвежці майже не використовують газ і нафту, а застосовують енерґію гідроелектростанцій. *(„Німецька хвиля")*

Кирґизстан надасть США авіобазу на нових умовах

БІШКЕК, Кирґизстан. — 23 червня уряд Кирґизстану заявив про досягнення угоди зі США щодо подальшого використання летовища Манас для надання підтримки міжнародним силам в Афганістані. Міністер закордонних справ Кирґизстану Еднан Карабаєв сказав, що США погодились збільшити оренду плату за використання бази більше, ніж втричі, до 60 млн. дол., і надати ще кілька десятків млн. дол. на розбудову інфраструктури. Щоправда, за новою угодою базу можна використовувати лише для транзиту вантажів невійськового призначення. США завжди намагалися применшити значення рішення Кирґизстану вислати з бази американських вояків, але насправді альтернатив Манасу було небагато, і втрата бази призвела б до значного ускладнення підтрики акцій в Афганістані. На перший погляд, нову угоду вдалося досягти завдяки значному збільшенню оплати, але насправді йдеться про набагато більше, ніж гроші. Оглядачі вбачали руку Москви у рішенні Кирґизстану чотири місяці тому про закриття бази, оскільки Росію давно непокоїть посилення присутности США у реґіонах, які вона вважає зоною своїх інтересів. Але, з іншого боку, Москва поділяє і стурбованість нестабільністю в Афганістані. Рішення уряду Кирґизстану надати дозвіл США на подальше використання бази виглядає як поступка з боку Москви напередодні зустрічі „США-Росія" на початку липня. Але Росія дає зрозуміти, що присутність США неподалік її кордонів вимагатиме згоди Москви. *(Бі-Бі-Сі)*

США і Росія говорили про свої ядерні арсенали

МОСКВА. — Росія повідомила, що третє коло її переговорів з США в питанні скорочення ядерних арсеналів обох країн відбулися в Женеві 23 і 24 червня. Як заявив речник російського Міністерства закордонних справ Андрій Нестеренко, російський президент Дмитро Медведєв та його американський колеґа Барак Обама сподіваються оголосити вислiди переговорів під час їх зустрічі у Москві на початку липня. Мета переговорів – знайти замінник укладеному 1991 року Договорові про скорочення стратегічних озброєнь (СТАРТ-1), який втрачає свою чинність 5 грудня. За словами А. Нестеренка, переговори були „конструктивними". Переговори в цій справі вів ще уряд Джорджа Буша, однак, як повідомляли різні джерела, – з невеликим успіхом. *(„Голос Америки")*

СБУ висилає з України 19 офіцерів ФСБ

КИЇВ. — Голова Служби Безпеки України (СБУ) Валентин Наливайченко 17 червня повідомив про те, що після 13 грудня всі представники Федеральної служби безпеки (ФСБ) Росії на російській Чорноморській фльоті повинні залишити територію України. В. Наливайченко сказав, що про це російську сторону повідомлено офіційними каналами. За словами керівника СБУ, на російській Чорноморській фльоті зараз є 19 офіцерів ФСБ, які займаються контррозвідувальною діяльністю. В. Наливайченко також заявив, що всі функції, передбачені українським законодавством, в тому числі щодо безпеки російських моряків, покладені на підрозділи військової контррозвідки СБУ в Севастополі і Симферополі. Напередодні В. Наливайченко заявив, що СБУ та ФСБ є надійними партнерами, співпраця яких реґулюється спеціяльною міжвідомчою угодою. При цьому у Києві перебуває для координації співпраці працівник російської спецслужби, а в Москві – української. *(Бі-Бі-Сі)*

Національним архівам США – 75 років

ВАШІНҐТОН. — Цього року Національне управління архівів і документації США відзначає своє 75-ліття. 23 червня з нагоди ювілею відкрито велику виставку з багатьма цінними експонатами, які вперше представлено для огляду відвідувачів. Національні архіви США є унікальним місцем, де, крім 10 млрд. документів, зберігаються цінні артефакти американської історії. У ротонді Національного управління архівів і документації можна побачити Декларацію незалежности, Конституцію США і перелік про права, який складається з перших 10 поправок до Основного Закону. Майкл Курц з Національного управління архівів і документації США каже: „Урядовці зрозуміли, що губиться історія країни. Документи зберігалися у відомствах, що їх випустили. Пожежі та інші катастрофи нищили історичну спадщину держави". *(„Голос Америки")*

КОМЕНТАР З ПРИВОДУ

Про внесення змін до Конституції України

Богдан А. Футей

З метою унеможливлення політично-правової кризи в державі, в грудні 2004 року було прийнято Закон України ч. 2222 „Про внесення змін до Конституції України", що дозволило розв'язати кризу тодішніх президентських виборів, але водночас сплутало розподіл повноважень між виконавчою і законодавчою гілками влади, а це, у свою чергу, невдовзі спричинило правовий хаос в країні.

Щоб виправити цю ситуацію, 31 березня цього року Президент Віктор Ющенко подав до Верховної Ради України свій проєкт Закону України „Про внесення змін до Конституції України". Зупинимось детальніше на деяких запропонованих змінах.

Законопроєкт вносить зміни до усього тексту Основного Закону, до всіх його розділів. Виникає питання: яка має бути правова процедура його прийняття? У рішенні від 3 жовтня 1997 року Конституційний суд України роз'яснив, що „Конституція України як Основний Закон держави за своєю юридичною природою є актом установчої влади, що належить народові" та зазначив, що „процес прийняття нової Конституції України (нової редакції) може бути започаткований лише після з'ясування волі Українського народу щодо необхідности прийняття нової Конституції України". Щоб приймати нову Конституцію України, яка змінює шлях, яким буде іти держава, треба діяти згідно з правилами, з процедурою.

Нова редакція Основного Закону України передбачає створення в Україні двопалатного парляменту. Пропонується перейменувати Верховну Раду України в Національні Збори, які складатимуться з двох палат – палати депутатів і сенату.

У новій редакції Конституції з статті 91 вилучено норму, що народним депутатам ґарантується депутатська недоторканість. Проте зберігається положення, яке по суті не скасовує депутатського імунітету: „Народний депутат без згоди Палати депутатів, сенатор без згоди Сенату не може бути затриманий чи заарештований". Це не зовсім збігається із закликами, що лунали донедавна про необхідність скасувати депутатський імунітет.

Позитивно ставлюсь до відмови від конституційної реґляментації чисто політичної практики утворення парляментської коаліції, від існування якої залежить виконавча влада в Україні. Інститут формування коаліції не додав стабільности і не сприяв підвищенню ефективности як законодавчої, так і виконавчої влади в Україні. Разом з цим не бачимо задекларованої оптимізації правового статусу глави держави та „системи стримувань і противаг".

Нова редакція Конституції залишає за Кабінетом міністрів України статус вищого органу у системі органів виконавчої влади, що формується парляментом. Проте значний обсяг повноважень у системі виконавчої влади зберігається і за президентом: право внесення на погодження Сенату подання щодо призначення та звільнення з посад Генерального прокурора України, голови Служби безпеки України, голову Національного бюро розслідувань, керівників інших державних органів, які здійснюють досудове слідство, голову Служби зовнішньої розвідки України. Зберігається Рада національної безпеки і оборони, яку очолює президент. Крім того, проєкт нової Конституції надає президентові право скасовувати акти Кабінету міністрів України з питань зовнішньополітичної діяльності, оборони і безпеки держави після консультації з прем'єр-міністром (незрозуміло, як це буде здійснюватися на практиці). А відповідальність, між іншим, зберігається тільки за прем'єр-міністром. За таких умов було б доцільно принаймні передбачити інститут контрасиґнатури, коли певні акти президента мають бути контрасиґнованими керівником уряду, який несе за них відповідальність. Це дозволило б забезпечити певний балянс між двома представниками виконавчої гілки влади.

Таким чином, в державі залишаться кілька центрів виконавчої влади: Кабінет міністрів, президент (його Секретаріят) і Рада національної безпеки і оборони. Президент матиме вплив на законодавчу та суддівську гілки влади: має право розпустити палату депутатів парляменту, право призначати за погодженням Сенату всіх суддів Конституційного суду та, за поданням Вищої ради юстиції України. має право призначати та звільняти з посад низку суддів судів загальної юрисдикції. Таким чином, бачимо, що знову є намагання залишити за інститутом президента можливість „проникати" у сфери функціонування усіх гілок влади, залишаючи главу держави нібито над усіма гілками влади. Принцип ваг і стримувань не є збережений.

Окремо необхідно зупинитись на судовій владі. Нове положення про безтермінове перебування судді на посаді є схвальним, адже воно ґарантує суддям спокійну працю. Така норма допомагає дотримуватися неупереджености та незалежности суддів, що є конче необхідним для демократичної держави, де визнається і діє принцип верховенства права. Проте термін перебування на посаді суддів Конституційного суду залишається попереднім – дев'ять років. Крім того, проєкт нової редакції Конституції ніде не ґарантує, що платня суддів не зменшується.

Позитивним рухом у забезпеченні належного судочинства є нова норма статті 148, що передбачає набуття повноважень суддів Конституційного суду України з дня складання присяги на пленумі Конституційного суду України. Це дозволить уникнути ситуації, що була у 2005 році, коли парлямент відмовився приводити до присяги суддів Конституційного суду, які були призначені президентом та з'їздом суддів.

Складається враження, що послаблюється роля Верховного суду України. Наприклад, чинна Конституція проголошує, що Верховний суд України є найвищим судом у системі органів загальної юрисдикції. А вищими судовими органами спеціялізованих судів є відповідні вищі суди. Тобто діючою Конституцією побудована піраміда організації судоустрою України. Запропонований же проєкт Конституції передбачає запровадження судової системи „під одніею парасолькою": як Верховний суд, так і

(Закінчення на стор. 19)

Про автора:

Богдан А. Футей – суддя Федерального суду претензій США, призначений на цю посаду Президентом Рональдом Рейґаном у травні 1987 року. Починаючи з 1991 року, є активним учасником різних програм з верховенства права і демократизації в Україні. Був радником Робочої групи з питань підготування Конституції України, прийнятої 28 червня 1996 року. Суддя Б. Футей є професором Українського Вільного Університету у Мюнхені і викладає на факультеті правничих наук Киево-Могилянської академії.

Стефан Романів: „Ми є частинкою великої нації"

Стефан Романів

Життя світового українства, його здобутки у збереженні і розвитку національної ідентичности викликають все глибше зацікавлення в Україні, оскільки містять безліч яскравих прикладів того діяльного патріотизму, котрий, не перешкоджаючи засвоєнню іншомовної культури, спонукає людину до міцного внутрішнього зв'язку з історичною батьківщиною і до активної співпраці з нею.

Саме цій темі присвячена розмова кореспондента Центральної телерадіостанції Міністерства оборони України Андрія Черняка з головою Союзу українських організацій Австралії, генеральним секретарем Світового Конґресу Українців (СКУ) Стефаном Романовим, який на початку червня відвідав Київ.

– Ви народилися і прожили все життя в Австралії, але бездоганно розмовляєте українською мовою. Більш того, очолюєте велику українську громадську організацію на цьому далекому від України континенті. Звідки таке сильне почуття українського патріотизму?

– Передусім завдяки вихованню. Адже основи національної самоідентифікації закладаються в родині. Наші батьки, приїхавши до Австралії, дуже мудро будували суспільно-політичне і громадське життя. Ми – австралійці, проте водночас ми є частиною великої української нації.

– А що ще, крім родини, змушує людей пам'ятати, що вони – українці?

– Особливу ролю відіграє церква, довкола неї зосереджується і громадське життя. Діють „Рідні школи", Спілка Української Молоді і Пласт, жіночі організації, наукові центри. Тобто є все, що потрібно людині, яка хоче зберегти свою національну ідентичність. Австралія дає можливість це зробити, оскільки проводить політику багатокультурности. Ця політика дуже мудра. Вона, з одного боку, спонукає до інтеґрування в життя країни, в її мову, культуру, а з іншого – сприяє збереженню мови і культури етнічних громад. Бо якби всі громадяни українського походження асимілювалися, то ослабли б міждержавні зв'язки Австралії з Україною.

– Ці зв'язки, мабуть, і є Вашою метою приїзду до України?

– Так. Я мав нагоду зустрічатися з Президентом Віктором Ющенком і ми говорили про його візиту до Австралії. Також ми знову поверталися до теми Голодомору – в світлі того, як СКУ бачить українську історію і майбутнє незалежної Української держави. Ми також мали зустріч з Патріярхом Філаретом, тому що якраз у ті дні в Києві перебував з делеґацією міністер юстиції з Південної Австралії, і ми їм організували різні зустрічі.

– Відчувається, що тема Голодомору постійно присутня в житті світового українства. Чи можна говорити про вплив українських громад в тих країнах, парляменти яких визнали Голодомор геноцидом проти українського народу?

– Певна річ, у тих 14 державах, які визнали Голодомор геноцидом, місцеві громади українців впливали на своїх членів парляменту. Саме ми, українці Австралії, на пошану жертв Голодомору, почали акцію Незгасимої свічки. Вона об'їхала 33 країни світу. І знову повернулася в Австралію, тепер уже в музей Голодомору. Але тему цю не можна забувати ні на день. Посольство Російської Федерації, коли ми почали цю акцію в Австралії, видало повідомлення, звинувачуючи Союз Українців Австралії в тому, нібито ми зле впливаємо на відносини між Україною та Росією. Постійна позиція Росії полягає в тому, щоб дискредитувати все, що Україна робить.

– Які завдання ставить сьогодні перед собою Світовий Конґрес Українців?

– Одне з найважливіших – формування позитивного міжнародного образу України. Інші напрями нашої діяльности – вступ України до Евросоюзу та НАТО, питання української мови в Україні та діяспорі.

– Свого часу Уряд України та й певна частина суспільства ставилися до діяспори доволі скептично. Після Помаранчевої революції ці погляди змінилися?

– Тоді всі зрозуміли важливість діяспори, бо вона пропаґувала „помаранчеві" ідеї у своїх країнах. Це не було питання, кого підтримувати – Віктора Ющенка чи Віктора Януковича, це було питання демократії. Я мав розмову з нашим австралійським міністром закордонних справ. Він почав мені говорити: мовляв, де Україна, а де Австралія, і чому ми повинні там втручатися у внутрішнє життя України? Я йому відповів: ось ви висилаєте військові сили в Ірак, щоб зберігати там демократію. Ви

(Закінчення на стор. 19)

Президент Б. Обама збирається до Москви

Звичайно ж, наші читачі, постійно переймаючись політичною і економічною ситуацією в Україні і її міжнародним становищем, не могли, з приходом до влади Барака Обами, пропустити повз увагу ті прозорі натяки і навіть досить однозначні заяви офіційних осіб Білого Дому про те, що взаємини між США і Росією повинні перебудовуватися у бік „потепління". Нічого не маючи проти збільшення теплоти у сучасному світі, ми, американці українського походження і члени різних наших громадських організацій, не можемо уникнути логічного, як на ті натяки і заяви, запитання: як теперішні американські провідники поведуть себе, якщо Москва, взамін за потепління, вимагатиме від Вашинґтону поступок за рахунок американсько-українського співробітництва?

Мабуть, не є випадковістю, що Президент Віктор Ющенко, вітаючи Б. Обаму зі вступом на пост Президента США, підкреслив цю думку: „В Україні високо цінують послідовну підтримку Сполученими Штатами стратегічного курсу нашої держави на набуття повноправного членства в НАТО. Сподіваємося на збереження плідної взаємодії з Вашою Адміністрацією у цій сфері...". А закінчується привітання так: „Користуючись нагодою, хотів би поновити Вам моє запрошення відвідати Україну у найближчий, зручний для Вас час...".

З преси довідуємося, що на найближчий час, а саме на 6 липня, Б. Обама запланував свою першу візиту до Росії. Це його справа, його право і його державний обов'язок, нас же непокоїть інше: Президент США їде до Москви у час, коли московські керівники голосно висловлюють явно імперські претензії своєї держави на якісь „упривілейовані інтереси" на територіях колишніх республік СРСР. Те, що Україна в цих претензіях стоїть на першому місці, видно неозброєним оком. Не могли не звернути на це увагу й американські законодавці. „Ми не визнаємо сфер впливу – мовляв, ми віддамо Росії цю країну, а вона нам віддать ту", – сказала в інтерв'ю для Радіо „Свобода" конґресменка-демократка Шелі Берклі.

Маємо надію, що й Президент Б. Обама не поступиться принципами свободи і демократії. Під час зустрічі з російським Президентом Дмитром Медведєвим на економічному форумі Великої двадцятки в Лондоні у квітні цього року Б. Обама чітко сказав, що „США не визнають сфер особливого впливу Росії на постсовєтському просторі і сприймають сусідів Росії як суверенні держави". Але от в комюніке згаданого форуму ця принципова позиція чомусь не потрапила, і міжнародні політичні експерти вважають її відсутність в тексті документу серйозною помилкою Б. Обами.

Наприклад, керівник програм в питаннях Росії та Евразії Королівського інституту міжнародних взаємин Джеймс Шер припускає, що ця помилка може підштовхнути і українців, і росіян до думки, що тепер Україна не користується такою увагою з боку США, як це було за президентів Била Клінтона і Джорджа Буша. Дж. Шер сказав також, що ще однією помилкою Б. Обами буде, якщо він двічі зустрінеться з Д. Медведєвим „і при цьому ні разу не здійснить бодай символічної зустрічі з Президентом України В. Ющенком". Ми погоджуємося з цими міркуваннями авторитетного міжнародного політолога.

Отож уважно стежмо за розвитком подій. Якщо вони підуть в небажаний для України бік, наша громада, зокрема громадяни США українського походження, котрі голосували за Б. Обаму, повинні будуть знайти способи донесення до Білого Дому своєї позиції.

ЧЕРВЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

В Любліні, 1569 року...

28 червня 1569 року депутати сеймів Королівства Польського і Великого князівства Литовського підписали в Любліні угоду про об'єднання обох країн у спільну федеративну державу – Річ Посполиту. Питання: чи це є також наша, українська історія?

Так, бо, по-перше, Люблінська унія, втягнувши до складу Польщі українські землі – Галичину, Підляшшя, Холмщину, Волинь, Поділля і Київщину – істотно посприяла їхньому пришвидшеному внутрішньо-національному інтеґруванню і так само, хоч повільнішому в часі, але невпинному процесові, котрий все виразніше виказував належність місцевої української знаті до західньоевропейського світу.

По-друге, від моменту утворення Речі Посполитої починається бурхливе, надзвичайно багате на доленосні події століття, під час якого відбулося остаточне організаційне оформлення українського козацтва, невдовзі, через драматичні обставини у Православній Церкві, дійшло до Берестейської унії, а відтак до козацьких війн початку XVII ст і, нарешті, до національно-визвольної війни українського народу під проводом гетьмана Богдана Хмельницького.

Іншими словами, протягом одного сторіччя, навіть неповного, добра справа об'єднання двох сусідніх і династично споріднених держав, до якого вони прагнули ще від кінця XIV ст., від так званої Кревської унії 1385 року, обернулася для всіх тих національних сеґментів Речі Посполитої великими трагедіями.

Тепер уже пізно питати, з чиєї саме вини це сталося. Як зазначає відомий київський історик Наталія Яковенко, „акт, започаткований за погодженням дідів, щедро полили кров'ю вже їхні онуки, на довгі століття, якщо й не донині, перетворивши його на межу, що розділяє українців і поляків. Трансформація згоди у ворожнечу відбувалась помалу, накладаючи рубець за рубцем на карб релігійного фанатизму, соціяльних кривд, національної гордости, великодержавних амбіцій".

Отож хоч певним історичним позитивом було те, що завдяки Люблінській унії західні і східні українці опинилися у складі одної держави, але неґатив переважив: не перейнявши від Литовського князівства його релігійної і національної толеранції, Річ Посполита, собі ж на біду, проіґнорувала той факт, що українці становили майже половину її населення, і невдовзі розпочала політику тотальної польонізації та латинізації.

Згадаймо, що вже діти Василя-Костянтина Острозького, князя-оборонця православ'я, засновника першої на сході Европи вищої школи, змушені були прийняти католицтво.

Оскільки унія надала королеві необмежене право дарувати польським маґнатам землю, а в самій Польщі вільних земель вже не було, українські чорноземи вкриваються латифундіями нових „королев'ят" – Замойських, Тарновських, Конецпольських, Вишневецьких...

І так дійшло до дзвону козацьких шабель...

Сьогодні ж і ми, і поляки – вже зовсім в іншому світі. А якщо бути прискіпливим до слів, то треба, услід за великою нашою розумницею Оксаною Пахльовською, сказати – не в іншому, а у двох різних світах. Ось міркування цієї знаної інтелектуалки про сучасне суспільство Польщі й України:

„...Ці країни щойно тепер віднайшли одна одну. Почалася – фактично вперше – їхня реальна зустріч як незалежних держав після століть колоніялізмів і тоталітаризмів, поділів і окупацій, погромів і „пацифікацій", коли обидві країни були заручниками світових антагоністичних сил... Врешті Польща переконалася, що щоразу, як вона унеможливлювала Україні незалежність, обидві країни разом потрапляли в пастку російського імперіялізму. Відповідний процес переосмислення розгорнувся і з боку України, чия історія, культура, мова, суспільна ментальність в усі віки були глибоко і складно пов'язані з польською реальністю. Словом, критична свідомість обох культур почала створювати НОВУ ЕТИКУ ІСТОРІЇ.

Але, власне, на початках цього процесу між цими країнами знову проліг кордон. І може, вперше в історії цей кордон між Польщею й Україною ризикує стати кордоном, неподоланним кордоном, що розділить назавжди ці країни.

Цей кордон проліг тому, що Польща зробила свій вибір. А Україна – ні.

Цей кордон проліг тому, що Польща поважає себе і вміє змусити інших поважати себе. А Україна – ні.

Цей кордон проліг тому, що Польща більше ніколи не дозволить Росії нищити свій народ, свою культуру, свою державність. А Україна – так.

Цей кордон проліг тому, що Польща готова заплатити високу ціну – важкою працею і тимчасовими жертвами – за свою рівноправну присутність в Европі. Натомість Україна платить високу ціну – ціну свого суверенітету, своєї культури, добробуту своїх громадян, – аби знову опинитися колонією „Евразії". Це означає, що Польща системно і послідовно працює над тим, щоб БУТИ. А Україна системно і послідовно готує себе до політичного і культурного НЕІСНУВАННЯ".

Але ці гіркі рядки писалися ще в липні 2004 року, тобто до Помаранчевої революції, яка величезною мірою змінила Україну, наблизила її до світу і до самої себе.

П. Ч.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda". Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Назви мають бути українськими

Д-р Василь Рождественський в листі до редакції „Пропоную компромісне вирішення проблеми" („Свобода", 5 червня) подає свою думку, як розв'язати проблему назв вулиць в східньоукраїнських містах, де влада і частина місцевих мешканців вороже наставлені до таких імен, як Симон Петлюра, Євген Коновалець, Степан Бандера. Він радить вживати імена російських діячів, які прихильно ставилися до України.

Я, натомість, радив би, називати вулиці не іменами прогресивних, в нашому українському розумінні, російських діячів, а іменами менш контроверсійних і більш місцевих осіб (місць чи подій), зокрема діячів української культури Бориса Грінченка, Івана Нечуя-Левицького, Степана Руданського, Леоніда Глібова, Наталії Кобринської, Ольги Кобилянської, Лесі Українки, Ганни Барвінок, Юрія Федьковича, Миколи Лисенка, Кирила Стеценка, Дмитра Бортнянського, Артема Веделя, Василя Симоненка, Володимира Івасюка, Соломії Крушельницької, Марії Заньковецької, Петра Холодного; історичних постатей – княгині Ольги, князя Святослава Завойовника, князя Володимира Великого, князя Ярослава Мудрого, короля Данила, королеви Анни Ярославни, гетьманів Петра Конашевича-Сагайдачного, Івана Виговського, Петра Дорошенка, Павла Полуботка і Данила Апостола, отаманів Івана Підкови, Івана Сірка, Івана Сулими і Костя Гордієнка, а також Устима Кармелюка, Олекси Довбуша, Степана Мухи, Митрополита Іларіона, Нестора Літописця, Агапита-зцілителя, Теодозія Печерського.

Можна також уживати назви історичних місць – вулиці „Золоті Ворота", Десятинна, Софійська, Михайлівська, Печерська, Хортиці, Соборна; церковних свят – вулиці Покровська, Воскресінська, Андріївська, Миколаївська, Кирилівська, Благовіщенська, Апостольська,Стрітенська,Кирило-Методіївська, Борисоглібська; історичних міст – Київська, Конотопська, Батуринська, Крут, Січева, Запорізька, Почаївська, Львівська, Говерлівська, Ужгородська, Межигірська, Лебединська, Вишгородська. Можуть бути вулиці Скитська, Самарійська, Курганська, Княжа, Боярська, Гетьманська, Галицька, Покутська, Лемківська, Гуцульська, Бойківська, Верховинська, Пряшівська, Поліська, Басарабська, Полянська, Деревлянська, Тиверська, Уличівська, Хорватська, Дулібська, Трипільська, Козацька, Повстанська, Гайдамацька, Коліївська; Шкільна, Академічна, Церковна, Пасічна, Хліборобська, Торговельна, Базарна, Громадська, Книжкова, Державна, Військова, Вічова, Лицарська, Замкова, Братська, Міщанська, Садівнича, Гірнича, Кушнірська, Шевська, Гімназійна, Парубоцька, Ставропігійна.

Всі ці назви в більшості нейтральні, не контроверсійні, але історичні, українські. На них можна навчитись історії, географії, культури України, але бодай на теперішній час, не входити в колізію з недругами.

Між цими назвами можна б пробувати „всунути" вулиці гетьмана Івана Мазепи, гетьмана Пилипа Орлика, Юрія Тютюнника, Ольги Басараб, Олени Теліги, Зимового Походу, Пам'яті Голодомору, Розстріляного Відродження, 24 серпня, Центральної Ради, Базару, Дисидентів, Братства Тарасівців, Шістдесятників і т.д.

До речі, я радив би на заході України, де є краще сприймання новішої правдивої історії України, називати вулиці іменами різних (можливо, менш відомих, але все ж таки заслужених) героїв УПА, Визвольних змагань 1917-1920 років, заслужених місцевих діячів о. Маркіяна Шашкевича, о. Степана Качали, генерала Мирона Тарнавського, Митрополита Григорія Яхимовича, Степана Хріна, Василя Сидора-Шелеста, зокрема в тих місцевостях, звідки вони родом, де поховані або де провадили діяльність, а не тільки триматись імен Тараса Шевченка, Івана Франка, Тараса Чупринки і т.п.

о. Роман Мірчук,
Випані, Ню-Джерзі

Приховаймо імена, доки мамути вимруть

Та вже ж, напевно, Росія має людей демократично наставлених. Лише демократія в Росії закінчується там, де починається українське питання. Олександер Солженіцин виявив це світові, кинувшись „облаштовувати Росію" на українській землі.

Щодо пропозиції д-ра Василя Рождественського (ч. 23) вшановувати пам'ять прихильних до України росіян, то ми від дитячих літ знаємо, що звільнили Кобзаря з кріпацької неволі кращі люди Росії, близькі до царського трону. Тільки чи мріяли добродії повернути талановитого юнака Україні, забезпечити йому майбутнє пророка поневоленого народу, спасителя нашої національної свідомости?

Отож ні, вони мали намір оздобити імперську корону ще одним самоцвітом з України. Культуру Росії збагатили художники Дмитро Левицький та Левко Боровиковський, композитори Максим Березовський, Артемій Ведель, Микола Гоголь, Ілля Рєпін, Сергій Корольов і тисячі інших діячів українського походження.

Розважливість, навіть поступливість – добра річ. Поступись чоловікові порядному – він зробить крок назустріч, залишиться надійним другом. Непорядний же, коли відчує м'якість, поступливість – вилізе на голову з чобітьми, ще й пришпорить. Подібно у співжитті народів.

Д-р В. Рождественський бачить „на одній дошці" ідолів, один з яких досі стоїть перед Бесарабським ринком у Києві. А влада Полтави ніяк не набереться духу вшанувати Івана Мазепу та Симона Петлюру. Чи не прийде в голову комусь з „впливових" прикрасити Полтаву постаттю Петра І, а місто оголосити „містом слави російської зброї"?

„Пошукаймо гідних"... А чого їх шукати? Таких гідних шани (хоч відносно) росіян досить увічнено у містах і селах України. У моєму рідному Тернополі, у пору мого дитинства, скромненька гіпсова постать Тараса Шевченка щовесни відсвіжувана вапном стояла при вході до парку відпочинку. А погруддя Карла Маркса – в центрі, на місці пам'ятника Йосифові Сталінові. Найкраще виглядав Олександер Пушкін в ореолі власної поезії, талановито виконаний у ґраніті біля театру ім. Тараса Шевченка. Ще в перший рік Незалежности статую Володимира Леніна винесли з Майдану Свободи і на тому місці виросла чудова кінна постать Данила Галицького. Пантеон Світочів доповнили постаті Івана Франка, Патріярха Сліпого. Так має бути!

Але мої земляки шанують також пам'ять поета світової слави О. Пушкіна. У місті є і вулиця його імені.

Приховаймо запропоновані імена в глибокій кишені, поки мамути вимруть...

Марія Ремінецька,
Ворен, Мишиґен

Листи небайдужих читачів

Сучасні події в Україні і її майбутнє тривожать багатьох читачів „Свободи", і свої тривоги вони передають в листах до редакції.

Марія Вишневська з Чикаґо у листах „Про нову коаліцію, яка не відбулася" і „Про заробітчан" закликає (в першому) засоби масової інформації, і зокрема „Свободу", боронити демократію в Україні, в другому радить прем'єр-міністрові України Юлії Тимошенко не турбуватися заробітчанами, наводячи приклад українського заробітчанина в Голяндії, який за дев'ять років переказав в Україну 180 тис. евро і повертатися не рідну землю не хоче.

Ярослав Жмуркевич з Гантінґтон-Валі, Пенсильванія, у великій статті „Надії у завтра" переглянув історію боротьби України за незалежність від 1991 року донині, аналізуючи діяльність виконавчої влади.

Юрій Кравчук з Вільмінґтону, Делавер, у листі „Плачте, дурні очі" критикує закордонних заробітчан, які втрачають здоров'я на важкій праці, замість того, щоб працювати вдома. Причину повільного розвитку української економіки він вбачає у поширеному в народі, на його думку, пияцтві.

О. Бабчук з Норт-Порту, Фльорида, побувала на вечорі вшанування місцевою громадою Тараса Шевченка і почула там гостру критику на адресу Президента України Віктора Ющенка, з якою рішуче не погоджується. „Це про того Ющенка, якого труїли діоксином, дякуючи якому увесь світ дізнався і заговорив про Голодмор-геноцид, про відвертого патріота, який не кориться перед Москвою, який правдиво розуміє ідею національно-визвольного руху ОУН і УПА", – пише вона.

Василь Шляхтич з Зеленої Ґури в Польщі написав вірш „Це ж земля рідна", в якому повертається пам'яттю серця на береги Сяну, „де мощі предків спочивають, де спить історії аромат".

Василь Фіняк з Довнерс-Ґрову, Ілиной, прислав вирізку з газети „Чикаґо Трибюн", яка опублікувала розповідь про Великодні традиції Української католицької церкви св. Володимира.

Протоєреєві **о. Богданові Демчукові** з Саскатуну, Канада, сподобався у „Свободі" цикл малюнків київської мистецької студії „Зерна" про Тараса Бульбу за сценарієм Олександра Довженка.

Шукаю Володимира Лисенка

Я шукаю в Сиракюзі, Ню-Йорку або Чикаґо (тут мав друзів) Володимира Віталійовича Лисенка. Він народився 1 травня 1967 року. В. Лисенко – член Европейської асоціяції наукових редакторів.

У США з 2003 року провадив наукове дослідження, відвідував у Ню-Йорку Публічну бібліотеку, працював в Університеті Сиракюз, Ню-Йорк.

Ми з ним листувалися тільки електронною поштою. А останнім часом мої листи поверталися з поміткою „не доставлено".

Я зателефонувала до фірми у Києві, де була зареєстрована його адреса, і дізналася, що минулого року у них зламався сервер через вірус, тому листи на адреси користувачів не доходять. А поштову скриньку можуть відновити тільки на запит самого користувача.

Мій телефон: 011-380-95-5082019.
Електронна пошта: taniasp@mail.ru.

Тетяна Сухацька,
Київ

Шановні читачі!

У листах та статтях, які Ви надсилаєте до „Свободи", просимо подавати повністю перші імена та прізвища згадуваних осіб, а також подавати свої поштову і електронну адреси, число телефону.

Редакція за загальними правилами преси має право редагувати мову за українським правописом і вдаватися до необхідних скорочень надісланих статтей.

Редакція

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ГОЛОДОМОР 1932-1933 РОКІВ В УКРАЇНІ

СБУ назвала 136 організаторів Голодомору (перший список)

Левко Хмельковський

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – На виконання Указу Президента України Віктора Ющенка „Про розсекречення, оприлюднення та вивчення архівних документів, пов'язаних з українським визвольним рухом, політичними репресіями та голодоморами в Україні" у Києві проведено обстеження архівних фондів й вивчення документів Галузевого державного архіву Служби безпеки України (СБУ), які стосуються Голодомору 1932-1933 років в Україні. За результатами досліджень підготовлено список 136 осіб, причетних до організації й проведення Голодомору-геноциду.

Загалом до переліку внесено 19 керівників Всесоюзної комуністичної партії (більшовиків) і вищих органів радянської влади СРСР, Об'єднаного державного політичного управління (ОДПУ) СРСР і Державного політичного управління (ДПУ) Української соціялістичної радянської республіки (УСРР – такою була назва до 1937 року), вісім керівників служби державної безпеки обласного і районного рівнів, 33 начальники секретно-політичних, економічних і оперативних відділів та їхніх заступників, 59 районних уповноважених, оперативних уповноважених та їхніх помічників, 17 прокурорів та їхніх заступників.

СБУ оприлюднила електронні копії підписаних або схвалених цими особами документів. Окремо розкрито зміст документів, які прямо чи опосередковано зумовили фізичне винищення людей, ув'язнення, виселення, падіння народжуваности, високу смертність від голоду, розумові розлади.

Як наголосив голова СБУ Валентин Наливайченко, винесення справедливого вироку українським правосуддям та світовою громадськістю є необхідним з огляду на моральний обов'язок перед жертвами Голодомору. Це свідчитиме про невідворотність покарання за злочини проти людства, про подолання в Україні тяжкої спадщини тоталітарного минулого.

Засудження злочинних дій тоталітарного режиму сприятиме утвердженню завоювань національно-демократичного й визвольного руху багатьох поколінь українців, відновленню історичної справедливости, розвитку громадянської свідомости.

Список оранізаторів Голодомору відкриває Йосиф Сталін – тодішній провідник Комуністичної партії і держави. СБУ оприлюднює таємний його лист від 7 грудня 1932 року членам і кандидатам в члени Центрального комітету партії, секретарям центральних, обласних, крайових, районних комітетів партії, головам районних виконавчих комітетів, комуністам-членам колегії Народного комісаріяту закордонних справ СРСР.

Вимагаючи посилення репресій до селянства, Й. Сталін посилається на вимогу свого попередника Володимира Леніна: „Ніякої пощади ворогам народу, ворогам соціялізму, ворогам трудящих! Цих ворогів слід узяти під особливий нагляд і з ними розправлятися при найменшому порушенні ними правил і законів соціялістичного суспільства, безпощадно. Уська слабкість, усякі коливання, усяке сентиментальничанння було б найбільшим злочином перед соціялізмом".

Кого ж вважав Й. Сталін такими ворогами? Звісно, голодних селян, на покарання яких 7 серпня 1932 року з його ініціятиви було прийнято так званий „закон про п'ять колосків", що передбачав суворі кари за кільканадцять зернин, узятих з поля для тих, що вмирали з голоду.

Другим в списку СБУ значиться Олександер Винокуров, що був головою Верховного суду СРСР. 7 грудня 1932 року він інструктував прокурорів і голів судів, що за порушення „закону про п'ять колосків" треба „застосовувати вищу міру соціяльного захисту – розстріл, без послаблення". Навіть коли йшлося про дрібні втрати для господарств. І далі: „До куркулів, які пролізли до колгоспу або перебувають поза ним, застосовується вища міра покарання без послаблення. До одноосібників або колгоспників, звинувачених у розкраданні колгоспного хліба, буряків та інших продуктів, застосовується 10-річне позбавлення волі, а при повторному затриманні – вища міра покарання". Це покарання поширювалося також на випадки, що сталися до прийняття „закону про колоски". На винесення судового вироку відводилося 15 днів.

У 1932 році заступником голови ОДПУ був Єнох Ягода, який 25 вересня 1932 року вимагав „посилення боротьби із розкрадачами державної і суспільної власности": „Трійки ОДПУ працюють недостатньо інтенсивно, вироки трійок не відповідають бажаній тепер силі удару по хижаках". Він вимагав „забезпечити необхідну силу репресій, досягнути максимального вилучення хижаків", Йшлося, зрозуміло, про голодних селян.

Повноважний представник ОДПУ в УСРР Всеволод Балицький уже з Харкова писав про посилення репресій до селян. Він вимагав 13 лютого 1933 року „мобілізації усієї аґентури та інформаторів на виявлення прихованого хліба в ямах, чорних коморах, відходах та інших хованках".

Спробам сховати хліб для голодних В. Балицький надавав політичного значення: „Основний наголос треба робити на виявленння організуючої ролі петлюрівсько-есерівського підпілля". Він повідомляв своїх аґентів, що „ДПУ УСРР викрило контрреволюційну організацію в сільському господарстві України, яка мала єдиний, ретельно розроблений плян збройного повстання на Україні весною 1933 року з метою повалення радянської влади і встановлення так званої „Української незалежної республіки".

Далі в списку СБУ значиться свояк Й. Сталіна (обидва були одружені з сестрами), голова ДПУ України Станіслав Реденс, який 22 листопада 1932 року вимагав від партійного провідника в Україні Станіслава Косіора покарати партійних функціонерів, які виявляють „небажання битися за виконання хлібозаготівельних плянів". Додано список винних у „небажанні" з Дніпропетровської, Одеської, Харківської, Вінницької, Київської, Чернігівської, Донецької областей і Автономної Молдавської республіки.

Неважко збагнути, що „небажанням" охоплені ті реґіони, де хліб вже було вилучено і починався Голодомор. За даними інформаторів С. Реденс наводить численні висловлювання посадовців про жахливе становище селян.

Керівники районів, директори радгоспів, голови колгоспів привселюдно заявляли: „Однаково доведеться селянству вмирати голодною смертю, то ви наперед готуйте собі могилу", „я пастух своєї отари і не допущу, щоб мій нарід голодував", „нехай мене повісять, але колгоспників я без хліба не залишу, ви нам не погрожуйте, ми не боїмося, голодна смерть страшніша", „що це за радянська влада, яка обманює на кожному кроці", „для виконання цих плянів треба буде віддати увесь хліб, знову будемо голодувати", „я хочу приховати хліб для того, щоб забезпечити колгоспників, бо вони голодуватимуть, як і минулого року", „доки радянська влада душитиме народ? В Польщі краще жити, ніж у нас", „немає сил працювати, краще собі пустити кулю в лоб".

Та С. Реденс і його кати першими мали кулі для тих, хто бачив і говорив правду. Заступник голови ДПУ УСРР Хома Леонюк (в списку СБУ – сьомий) інформував 8 грудня 1932 року, що за подібні висловлювання і спроби вберегти селян від голоду від серпня до листопада 1932 року притягнено до відповідальности за неповними даними 21,197 осіб – голів колгоспів, бригадирів, рахівників, голів сільських рад. Тільки за присудами Судової трійки і Особливої наради ДПУ УСРР розстріляно 31 особу, ув'язнено 627 осіб. Під слідством перебувало станом на 1 грудня 13,558 осіб.

Начальник Економічного управління ОДПУ Лев Каган (Миронов) у квітні 1933 року, коли українське село вже вмирало з голоду, повідомляв про наявність підпільної організації „Політичний центр", яка „своєю підривною роботою розраховувала викликати голод в країні і гостре політичне невдоволення радянською владою на селі, забезпечивши тим самим успіх збройного повстання. Загальна кількість арештованих членів контрреволюційної організації перевищує 6,000 осіб".

Так організатори Голодомору скористалися нагодою перекласти свою вину на інших. Але їм видавалося, що недостатньо забрати у селян хліб та інші харчові ресурси. Забороною було охоплено й торгівлю, якою могли б скористатися голодуючі.

Начальник відділу ДПУ в Криму Ізраїль Гібшман (Іванівський) 25 листопада 1932 року нагадував, що „за рішенням директивних органів всім радгоспам заборонена торгівля і продаж м'яса і масла за комерційними і некомерційними цінами. Уся товарна продукція має здаватися державним заготівельним організаціям. Поряд з цим пропонується простежити на місцях за виконанням цього рішення й усякі спроби його порушити присікати негайно через відповідні органи".

Організатори Голодомору контролювали висліди своїх старань. Начальник Харківського обласного відділу ДПУ УСРР Зиновій Кацнельсон 5 червня 1933 року інформував В. Балицького, що в

(Закінчення на стор. 9)

Молодь Парми пам'ятає про Голодомор

Учасники вшанування в Пармі, Огайо, пам'яти жертв Голодомору.

ПАРМА, Огайо. – Щорічне вшанування жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні провела молодь Української православної катедри св. Володимира 17 травня. Розпочалось вшанування Панахидою, яку відслужило катедральне духовенство з парафіяльним хором перед пам'ятником жертвам Голодомору на подвір'ї собору.

Після Богослужіння парафіяльна молодь Української православної ліґи (молодший відділ) та учні Школи українознавства ім. Тараса Шевченка розповідали українською і англійською мовами про трагічні події, що призвели до Голодомору і смерти мільйонів невинних жертв.

На закінчення хор заспівав „Боже Великий Єдиний" і „Боже, благослови Америку".

Марія-Анна Склярик

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Українці взяли участь у зустрічі з губернатором

На зустрічі з виборцями штату Ню-Джерзі промовляє віце-президент США Джозеф Байден.

Представники української громади Божена Ольшанівська і Володимир Боднар на зустрічі виборців штату Ню-Джерзі.

ВЕСТ-ОРАНЖ, Ню-Джерзі. – 2 червня відбулась зустріч губернатора штату Ню-Джерзі Джона Корзайна з виборцями після первинних виборів, на яких того самого дня найбільше голосів дістали кандидати на посаду губернатора Дж. Корзайн з Демократичної партії і Крис Кристі з Республіканської партії. Обидва провадитимуть виборчу кампанію до листопада, коли буде обрано губернатора штату.

В зустрічі, яка відбулася у гокейному комплексі, взяли участь тисячі прихильників Дж. Корзайна. Їх було так багато, що поліція тимчасово припинила автомобільний рух біля спортового комплексу. Багато людей приїхали автобусами з різних частин штату.

Головними промовцями були віце-президент США Джозеф Байден і губернатор Дж. Корзайн. На сцену були запрошені представники громадськости, які підтримують губернатора. У своїй промові Дж. Байден заохочував присутніх підтримати Дж. Корзайна і боротися за його перемогу. Він закликав допомогти Президентові Баракові Обамі запровадити новий порядок у США, а штат Ню-Джерзі, який є одним з провідних штатів країни, зможе сприяти цьому при сильному проводі.

Дж. Корзайн накреслив напрямні своєї програми: удосконалювати шкільництво, будувати шляхи, впроваджувати альтернативні джерела енергії, здійснювати програму охорони довкілля. Ці напрямні збігаються з напрямом діяльности Вашінґтону. Хоча в Ню-Джерзі більшість виборців підтримує Демократичну партію, проте є ще чимало незалежних, які не визначилися, за кандидата якої партії вони голосуватимуть. За голоси цих виборців боротимуться обидва кандидати, бо вони вирішуватимуть вислід голосування.

Член Етнічної дорадчої ради губернатора штату Каміля Гук-Масієр систематично інформує Дж. Корзайна про життя українців і їхні потреби. З нагоди приїзду до штату віце-президента Дж. Байдена, К. Гук-Масієр написала до нього листа, в якому заохотила його поїхати в Україну і допомогти молодій державі.

На зустрічі побували численні українські громадські діячі штату, зокрема Володимир Боднар з 6-ої станиці організації Українсько-Американські Ветерани, Іван Буртик – голова Координаційної ради УККА штату Ню-Джерзі, Михайло Козюпа – другий заступник президента Українського Народного Союзу, голова Організації оборони чотирьох свобод в Україні (ООЧСУ), Ігор Ляшок – директор Кредитівки „Самопоміч", відділ Ню-Джерзі, Рома Лісович – скарбник Українського Народного Союзу, Божена Ольшанівська – президент асоціяції „Американці в обороні людських прав в Україні" (АГРУ), Валентина Тарахівська – президент ООЧСУ в Пасейку, Ярослав Завійський – віце-президент кредитівки „Самопоміч", відділ в Джерзі-Сіті.

Божена Ольшанівська

СБУ назвала...

(Закінчення зі стор. 8)

Харкові різко зросла кількість померлих від голоду. В лютому-травні з вулиць було вивезено 992 трупи, а тільки за три дні червня – 196 трупів.

У місті зросла кількість селян, які шукали порятунку від голоду. За вказаний період у Харкові було виявлено 11,402 голодуючих, за три дні червня – ще 606 осіб.

Щодо голоду на селі З. Кацнельсон вживає визначення „продовольчі затруднення", вживане більшовиками на позначення Голодомору. Отож „продзатруднення" в Харківській області охопили 59 з 64 районів, особливо Хорольський, Чутівський, Ново-Георгіївський, Полтавський, Кременчуцький, Решетилівський, Червоноградський, Кобеляцький, Глобинський, Миропольський, Чугуєвський і Ново-Санжарський, де „захворювання і смертність через виснаження набрали загрозливих розмірів".

Селяни їдять, писав З. Кацнельсон, відходи, насіння бур'янів, кішок та собак, м'ясо дохлих тварин. Також „не рідкість випадки, коли ще живі батьки вживають в їжу трупи дітей, які померли від виснаження, є ряд фактів, коли на базі недоїдання члени родини вбивали слабших, головним чином дітей, вживаючи м'ясо в їжу". В Харківській області був виявлений 221 випадок вживання в їжу людей і трупів. Почастішали випадки самогубств. З. Кацнельсон наводить багато прикладів, коли з голоду померли цілі села.

З усього З. Кацнельсон робить несподіваний висновок: „Дальше зростання продзатруднень створює пряму загрозу успішному виконанню чергових господарсько-політичних кампаній на селі – жнив і прополювання".

Більшовика-чекіста не тривожило те, що вимирають цілі села, він сиґналізував центральній владі, що нікому буде працювати на колгоспному полі.

У першому списку організаторів Голодомору, складеному в СБУ, крім вищезгаданих посадовців, наведені документальні підтвердження причетности до злочину також заступника голови ОДПУ СРСР Георгія Прокоф'єва, заступника голови ДПУ УСРР Карла Карлсона, повноважного представника ОДПУ в Криму Едуарда Салиня, начальника Харківського обласного відділу ДПУ Михайла Тимофеєва, заступника начальника Одеського обласного відділу ДПУ Якова Камінського, виконуючого обов'язки начальника секретно-політичного відділу ДПУ Бориса Козельського, керівників відділів ДПУ Сергія Пустовойтова, Михайла Букшпана, Франца Друскіса, Юхима Кривця. Ми продовжимо розповідь про відповідальність за вчинення Голодомору осіб, зазначених у двох наступних списках.

Варто зазначити, що після виконання завдання Москви з організації Голодомору причетні до злочину особи були страчені. У 1937 році були розстріляні В. Балицький, М. Тимофеєв, у 1938 році – Є. Ягода, З. Кацнельсон, Я. Камінський, Ю. Кривець, у 1940 році – С. Реденс і т. д.

Проголошуючи гасло „Кадри вирішують все", Й. Сталін уточнив: „Кожна відповідальна справа має своє ім'я і прізвище". Організація Голодомору в Україні, розпочата з ініціятиви Й. Сталіна і проводу партії більшовиків, мала конкретних виконавців. Після кожної каральної акції відповідальних за неї знищували, на зміну їм посилали нових. Але відповідальність за злочин залишилася. Тому в списку СБУ є і Й. Сталін і виконавці.

Після смерти Й. Сталіна більшість катів реабілітовано. С. Реденса реабілітували в 1961 році, Я. Камінського – в 1957 році... Реабілітацію цих та інших злочинців ініціювали комуністи.

І тепер, коли 23 липня 2008 року президент Росії Дмитро Медведєв на нараді з питань формування резерви управлінських кадрів повторив сталінське гасло „Кадри вирішують все", в російській пресі негайно з'явилися схвальні відгуки комуністів з цього приводу. У Москві Голодомор не визнають геноцидом організатори цього злочину.

Кадри вирішують все!

Українське мереживо на американському полотні

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Заснована у 1917 році „Українська громада у Філядельфії" з 2005 року, під опікою Мистецького комітету, бере участь у „Fairmont Arts Crawl", котре є своєрідним святом мистецтва в околиці Фермонту. Усі навколишні ресторани, кав'ярні та бари стають ґалеріями мистецтва. Виставки ж українського мистецтва мають добру славу, дивують багатством українських талантів, величчю українського духу, своїм своєрідним і неповторним поглядом на світ.

Здійснено вже п'ять успішних мистецьких виставок і один показ моди, представлено творчі праці 31 мистця. 26 квітня шанувальники мистецтва зібралися в залі „Української громади", щоб відзначити свято українського мистецтва та культури.

Мистецький комітет запропонував до уваги шанувальників мистецтва батік, виконаний Зоряною Сохацькою; сучасну українську вишивку Анни Короткової та оформлення Люсі Олексюк; вишивку (низинку) Євдокії Сороханюк; ґердани Ольги Колодій і Наталки Луців; різьблення на шкірі Михайла Луціва; коровай Христини Ребенської; малювання на склі Михайла Даниловича, Ірини Галай і Устини Данилович; писанки Христини Залуцької; ткання Марії Панчак.

Гості мали нагоду поспостерігати за майстрами у праці і слухати чарівні звуки бандури, цимбалів і трембіти у виконанні Богдани Яросевич, Галини Стефурак-Караман і Дмитра Луцева. Чудово виступили дитячий хор українського садочка „Світличка" (диригент Ірина Пінчук), дитячий хор з „Нашої Української Рідної Школи" (диригент Богдана Яросевич), чоловічий камерний хор „Дзвін" (диригент Нестор Кизимишин); дівочий квінтет „Вишиванка", камерний хор „Аколада" (диригент Богдан Генгало). Ведучий Євген Луців успішно провадив програмою.

„Українська громада у Філядельфії" вперше за останніх 25 років у стінах своєї будівлі провела маштабний захід для шанувальників українського мистецтва.

Співає хор українського садочка „Світличка" (диригент Ірина Пінчук).

На сцені – дівочий квінтет „Вишиванка" (зліва): Аля Филипович, Юля Ступінь, Міля Кнігницька, Софійка Захарчук, Кіра Волощук.

Євдокія Сороханюк показує вишивання низинкою.

Христина Залуцька знайомить з мистецтвом писанкарства.

Світлини з цієї події вміщені на електронній сторінці www.ukrainianarts.org.

Галина Мартин

Галина Стефурак-Караман (цимбали) й Іван Веренґа (банджо) виступили з українською піснею. Фото: Галина Мартин

Дарунок для дипломатів

КИЇВ. – Вшановуючи пам’ять Голови Директорії Української Народної Республіки (УНР) і Головного Отамана Армії УНР Симона Петлюри, Українське Історичне Товариство (УІТ) в США видало англійською мовою книгу відомого дослідника історії Визвольних змагань – д-ра Тараса Гунчака „Симон Петлюра і євреї“ (Symon Petliura and the Jews: A Reappraisal), яка містить важливі матеріяли, присвячені 1917-1921 рокам, тобто тому складному періодові української історії, який позначений міжетнічними конфронтаціями, включаючи взаємини між євреями та українцями. Унаслідок цих конфліктів утворилися певні стереотипи, що не зникли донині і які стоять на перешкоді до нормальних відносин між цими народами.

Книга появилася за редакцією проф. Любомира Винара, президента УІТ і головного редактора журналу „Український Історик”, з мовною редакцією проф. Асі Гумецької.

Як відомо, найбільшим об’єктом і жертвою недокументованих звинувачень у злочинних актах проти євреїв став С. Петлюра, керівник українського уряду 1919-1921 років. Автор намагався документально довести несправедливість таких звинувачень, і це йому дуже добре вдалося. Навіть у свої юнацькі роки С. Петлюра підтримував євреїв, які боролися за свої права. Коли він почав брати участь в українських визвольних змаганнях, то не переставав захищати права меншин, зокрема євреїв, в Україні.

Численні документи, подані в другій частині книжки, показують, що не тільки С. Петлюра, але й усі члени Центральної Ради демократично й гуманно ставилися до жителів України, незалежно від їхньої національности чи віросповідання. Найкращим прикладом такого ставлення може служити Закон про національно-персональну автономію національних меншин України, який був проголошений Центральною Радою 22 січня 1918 року.

У додатку в книзі подана інформація про найновіші досліди та публікації про С. Петлюру, а також документація, знайдена в архівах колишнього СРСР. Тому важливо, щоб це англомовне видання одержали представництва України в різних країнах світу і також неукраїнські посольства для поширення історичної правди серед державних діячів та дипломатів інших країн. З цією метою УІТ подарувало Міністерству закордонних справ України 200 примірників – з проханням також розподілити примірники між Постійним представництвом України в ООН і Посольством України у США.

Перша презентація вже відбулася 26 травня в Представництві України при ООН у Ню-Йорку.

Алла Атаманенко

Товариство „Св. Софія“ передало 616 тис. дол. на спадщину Патріярха Йосифа Сліпого у Римі

ЕЛКІНС-ПАРК, Пенсильванія. – 4 червня Товариство українців-католиків у США „Св. Софія“ передало понад 616 тис. дол. на утримання та розбудову спадщини Патріярха Йосифа Сліпого у Римі, а також на діяльність новоствореної філії Українського Католицького університету (УКУ) – Інституту св. Папи Климента. Як зазначив проф. Леонід Рудницький, голова Товариства, передані фонди походять з продажу дому „Св. Софії“ у Вашінґтоні, що був завершений понад 10 років тому.

З уваги на зосередження уваги світового українства на будівництві Патріяршого центру у Києві та розбудові УКУ у Львові „Св. Софія“ почувається до обов’язку надавати активнішу підримку інституціям та установам, що їх заснував та відновив Патріярх Йосиф у Римі, серед яких будинок УКУ, собор св. Софії, церква свв. Сергія і Вакха при Патріяршому дворі.

Сподіваємось, що цей почин Товариства стане поштовхом для усіх українців до активної підтримки вищезгаданих установ української культури та духовности у Римі.

Пожертви, які можна відтягнути від федеральних податків США, просимо надсилати на адресу Товариства: St. Sophia Religious Association of Ukrainian Catholics USA, 7911 Whitewood Rd., Elkins Park, PA 19027. Тел.: (215) 635-3929.

Пресове бюро Товариства

Відбулося пластове новацьке „Свято Весни“

Учасники пластового новацького „Свята Весни“.

ГАРСТДЕЙЛ, Ню-Йорк. – „Свято Весни“ новацтва пластової станиці в Ню-Йорку та пластової групи в Йонкерсі, Ню-Йорк, відбулося 31 травня в стейтовому парку в Гарстдейлі.

40 новаків і новачок змагались у тереновій грі, спорті, влаштували новацький „вогник”-ватру та одержали відзнаки новацьких вмілостей („Княжий дружинник”, „Любитель казок”, „Золоторукий” та інші) і підвищення пластових ступенів.

Лука Голіян та Данило Петрончак подали заяви вступу та одержали новацькі жовті хустки.

Владика Павло Хомницький відправив Службу Божу та зустрівся з дітьми, виховниками та батьками новацтва.

На святі були присутні станична пластової станиці в Ню-Йорку Оксана Кіналь та провідниця новацтва в Йонкерсі Леся Лопатинська. Коменданткою свята була Діяна Шмериковська.

Роман Юзенів

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

52. Євангелія від Матвія, 16:13 – віровизнання Петра

Коли Христос прийшов в околиці Кесарії, то запитав у своїх учнів, за кого вони Його мають. Учні відпідали по-різному. Одні вважали Його Іваном Хрестителем, інші – за пророків Іллю чи Єремію. Тільки Симон сказав: „Ти – Христос, Бога живого Син". Христос, сказав, що це Отець Небесний відкрив Петрові цю істину. Також Христос сказав Петрові, що він є скелею, на якой Христос збудує своє Церкву. Відтоді Симона стали називати Петро, що означає „камінь, скеля". Христос звелів не відкривати нікому, хто Він є.

Пітер Рубенс. „Апостол Петро".

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди – о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Українська Національна Федеральна Кредитова Кооператива

Main Office
215 Second Ave
New York, NY
(212) 533-2980

Branches
1678 E 17 Street
Brooklyn, NY
(718) 376-5057
1-866-857-2464

35 Main Street
So. Bound Brook, NJ
(732) 469-9085

691 Roosevelt Ave
Carteret NJ
(732) 802-0480

WWW.UOFCU.ORG

Звертайтесь до нас з своїми фінансовими потребами.

- *Money Market рахунки*
- *Високі відсотки на сертифікати*
- *Чекові рахунки*
- *Пенсійні рахунки (IRA)*
- *Позички на приватні та комерційні будинки*
- *Персональні позички*
- *Позички на нові та вживані авта*
- *Грошові перекази (Western Union, Meest)*
- *Індивідуальні скриньки*

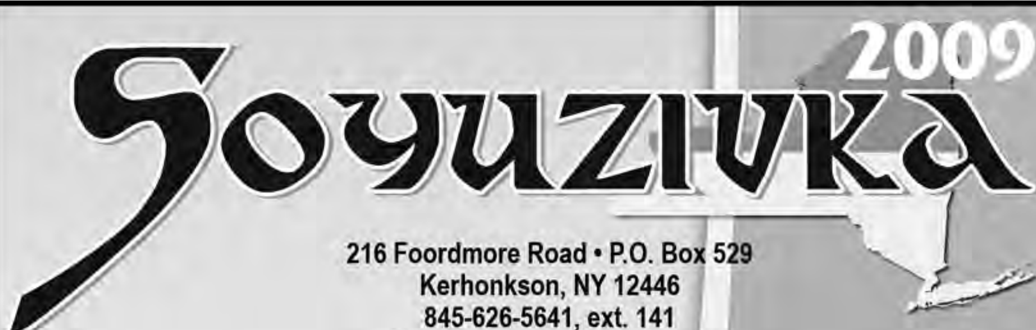

Телефонуйте безкоштовно 1-866-859-5848

Цілодобовий доступ до рахунку через інтернет.

Обслуговання української громади понад 40 років.

216 Foordmore Road • P.O. Box 529
Kerhonkson, NY 12446
845-626-5641, ext. 141
E-mail: Soyuzivka@aol.com
Website: www.Soyuzivka.com

Summer Camp Dates and Information

Tennis Camp

June 21 to July 2 — $675 UNA member — $725 non-member

Kicks off the summer with 2 weeks of intensive tennis instruction and competitive play, for boys and girls age 10-18, under the direction of Mr. George Sawchak. Attendance will be limited to 45 students.

Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Workshop

July 5 to July 18 — $950 UNA member — $1,000 non-member

Vigorous 2-week dance training for intermediate and advanced dancers age 16 and up under the direction of the Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Foundation, culminating with performances on stage at our Ukrainian Cultural Festival. (Additional information http://www.syzokryli.com)

Tabir Ptashat

Session 1: June 28 to July 5
Session 2: July 5 to July 11

Ukrainian Plast camp (tabir) for children age 4-7 accompanied by their parents. To register child please watch for registration form appearing February 27, March 6, April 3 in Svoboda, March 1, March 8, April 5 in The Ukrainian Weekly. For further information please contact Mrs. Neonila Sochan at 973-984-7456.

Exploration Day Camp

Session 1: June 29 to July 3 — $150 per week per child or $35 per day per child
Session 2: July 6 to 10

A day camp for boys and girls age 7-10, with five hours of supervised fun daily.

Ukrainian Heritage Day Camp

Session 1: July 19 to 24 — $160 per week per child staying on premises
Session 2: July 26 to 31 — $200 per week per child staying off premises

A returning favorite for children age 4 to 7. Campers will be exposed to the Ukrainian heritage through daily activities such as dance, song, storytelling, crafts and games. Children will walk away with an expanded knowledge of Ukrainian folk culture and language, as well as new and lasting friendships with other children of Ukrainian heritage.

Discovery Camp

July 19 to 25 — $400 UNA member — $450 non-member

Sleep-away camp for children age 8-15 filled with outdoor activities, sports, and arts and crafts designed to enhance the Ukrainian cultural experience.

Ukrainian Chornomorska Sitch Sports Camp

Session 1: July 26 to August 1 — $395 per week
Session 2: August 2 to 8

40th annual sports camp run by the Ukrainian Athletic-Educational Association Chornomorska Sitch for campers age 6- 17. The camp will focus on soccer, tennis, volleyball and swimming, and is perfect for any sports enthusiast. Please contact Mrs. Marika Bokalo at 908-851-0617 or e-mail sportsschool@chornomorskasitch.org for application and additional information.

Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Camp

Session 1: July 26 to August 8 — $950 UNA member
Session 2: August 9 to 22 — $1,000 non-member

Directed by Ania Bohachevsky-Lonkevych (daughter of Roma Pryma Bohachevsky), this camp is for children and teens age 8-16, and offers expert instruction for beginning, intermediate and advanced students. Each session ends with a grand recital. Attendance will be limited to 60 students.

Фестиваль української музики

САКРАМЕНТО, Каліфорнія. – В місті Розвіл біля Сакраменто 6 червня відбувся фестиваль української народної та клясичної музики, в якому взяло участь близько 40 юних виконавців з восьми музичних студій учителів Ірини Барз, Вадима Гелетюка, Вікторії Джумари, Наталії Коханої, Олі Олійник, Лесі Соколович і Оксани Ситницької. Виступили й професійні виконавці Світлана Мерліченко (сопрано), Оля Герасименко-Олійник (бандура), Оксана Ситницька (меццо-сопрано) та Тетяна Скот (акомпаніямент).

Започатковано фестиваль минулого року за ініціятиви бандуристки, активного члена Товариства збереження української спадщини Заслуженої артистки України О. Герасименко-Олійник.

Товариство плянує продовжувати фестиваль кожного року, і в 2010 році він має відбутися 29 травня.

Цього року на фортепіяні, бандурі, ґітарі, акордеоні, саксофоні виконувалися твори композиторів Анатолія Штогаренка, Бориса Лятошинського, Олександра Білаша, Яни Бобалік, Віктора Косенка, Станіслава Людкевича, Мирослава Скорика, Дениса Січинського, Миколи Лисенка та Анатолія Кос-Анатольського.

Фестиваль підтримали Українська Федеральна Кредитна Спілка і Студія Юрія та Олі Олійників, зокрема грошовими нагородами для найкращих виконавців. Товариство збереження української спадщини (голова – д-р Любов Йова) винайняло залю, а українська крамниця „Київ" (власники – Славік і Лілія Кучери) надала безкоштовно продукти та напої для дітей.

До складу жюрі входили композитор Ю. Олійник – почесний голова Товариства збереження української спадщини, Галина Лорчак – активний член товариства, Л. Йова – голова товариства.

Найвищу оцінку за виконання творів українських композиторів отримала піяністка і вокалістка Тетяна Ключник. Піяністки Христина Шевчик, Анна Гашнікова та Ірина Гайдучик також виявилися в числі найкращих, як і ансамбль Діяни, Христини та Олександра П'явок. Жюрі відзначило наймолодших виконавиць – чотирирічну піяністку Оленку Грицюк та шестирічну скрипальку Софію Соколович. Ці виконавці запрошені до виступу на святкуванні Дня Незалежности України 22 серпня у Сакраменто.

Молодші учасники фестивалю в Сакраменто з дипломами.

Нагороди були вручені старшим віком учасникам Фестивалю української музики.

Відзначені грамотами за участь у фестивалі скрипалька Діяна Гайдучик, семирічна піяністка Олександра Монро, бандуристи Діяна і Анґеліна Сушики та Микола Настин, ґітарист Ілля Кукуряк, акордеоніст Володимир Куделін, піяністи Юля Ткаченко, Назарій Ясінський та інші. Улюбленицею глядачів стала піяністка Х. Шевчик, за яку проголосувало понад третину присутніх.

Жюрі звертало увагу на чітке виконання нотного запису, правильного ритму і темпу, музикальність, на зовнішній вигляд виконавця. Жюрі давало додаткову оцінку, коли виконавець був в українському народному одязі.

Микола Манжай

Вечір на користь Стипендійного фонду СУА

ДІТРОЙТ. – 5 квітня Стипендійна референтура, 76-ий та 129-ий відділи Дітройтської Округи Союзу Українок Америки (СУА) провели цікаву та добре підготовлену імпрезу. Її відкрила референтка стипендій Світлана Кордуба, яка наголосила, що метою імпрези є поповнення Стипендійного фонду СУА.

Ведучою була Почесна членка СУА, Почесна голова Округи Наталя Гевко, яка запросила до слова Ігоря Козака, який прочитав гумореску Степана Гериліва „Святочна промова". Заля вибухнула гучними оплесками.

Н. Гевко представила своє уміння у читанні гуморесок Павла Глазового.

Юна співачка Оля Яловенко (музичний супровід піяністки Галина Яловенко – матері співачки) виконала декілька пісень. Вона прибула до Дітройту тільки на два тижні, бо тепер проживає в Україні, де продовжує музичну освіту.

Досконало був представлений уривок із „Лісової пісні" Лесі Українки у виконанні молодих аматорів з новоприбулих Аліни Іванів (Мавка) та Семена Іванова (Лукаш).

Почесна голова Округи та голова 76-го відділу Рома Дигдало підготувала на основі п'єси Івана Котляревського „Наталка Полтавка" сценарій „Наталка Полтавка в Америці". Зміст сценарію передали глядачам Р. Дигдало українською мовою, Н. Гевко – англійською.

У цій інсценізації Наталка з мамою проживають в Америці, а Петро – в Україні. Мама та Наталка купили вживане авто в майбутнього жениха Наталки – підприємця Возного, який займається продажею вживаних авт. Оженитися Возному допомагає адвокат Виборний. Він веде всі еміґраційні справи Наталки та її мами.

До Америки приїздить Петро, а мама виходить заміж за Возного. Наталку грала О. Яловенко, її маму – голова 129-го відділу СУА та довголітній член Управи „Нової хвилі" Руслана Пронко – художній керівник вистав „Лісова пісня" і „Наталка Полтавка в Америці".

Возним був Микола Стюарт, Виборним – Володимир Дигдало. Ролю Петра виконав Василь Перець – керівник музикального гурту „Рапсодія", довголітній член Управи „Нової хвилі" та один з її засновників.

Віра Крива

Учасники концерту в Дітройті. Фото: Михайло Дячун

УКРАЇНА І СВІТ

„Трипільська толока“ в Легедзиному

ЛЕГЕДЗИНЕ, Черкаська область. – Найбільший у світі заповідник трипільської культури вже другий рік поспіль рятують ентузіясти з усієї України і з-за кордону.

Біля незакінченого Музею трипільської культури в Легедзиному стоять дві реконструйовані трипільські будівлі, обмазані глиною. Одна – двоповерхова хата, друга – гончарна майстерня. Поряд потопають у височенному бур’яні дерев’яні кістяки ще двох майбутніх хат. Уже не перший рік вони стоять непокриті і поступово чорніють від негоди…

Хати, яким пощастило, обмазали глиною ентузіясти, що зібралися в серпні минулого року на першу „Трипільську толоку“. Це були представники місцевої громади разом з шанувальниками минувшини з Черкас, Києва, Вінниці, сусідніх районів.

На цьогорічній толоці, на яку 13 червня приїхали до села небайдужі люди навіть з-за кордону, будували в хатах печі, вівтарі і облаштували побут давніх часів.

„Відтворення збудованих хат спирається на науковий експеримент 2003 року, – розповідає директор заповідника „Трипільська культура” Владислав Чабанюк. – Тоді сюди приїхали кіномистці, які фільмували один з циклів фільму „Атлантида на берегах Дніпра” – про трипільську культуру. Розкопок і горщиків для них було мало. Їм потрібна була реконструкція подій. Ми відтворили звичай спалення трипільцями старих поселень. Так робили, коли родючий шар ґрунту виснажувався і доводилося шукати нові поля. Спалення старих хат перейшло в релігійний ритуал, як спалення покійника – це своєрідне вшанування помешкання. Це, звісно, одна з версій, найвірогідніша. Ми збудували хати, потім спалили. На основі цього досвіду ми почали будувати трипільські житла“.

Кінокамера в руках В. Чабанюка теж зафіксувала все, що діялося. Його далекоглядний батько Василь Чабанюк недарма купив синові, коли той був школярем, кінокамеру. „Я не історик, усе життя водієм вантажівки працював, – пояснює В. Чабанюк. – Я лише зацікавив сина минувшиною і кінокамеру йому купив“.

Тепер Владислав Чабанюк очолює народну аматорську кіностудію „Мальва”. За 15 років місцеві ентузіясти зняли понад 20 документальних фільмів з історичної тематики, які отримали високі оцінки на багатьох кінофестивалях.

Киянка Ольга Годованець, яка минулого року допомагала будувати трипільські хати, тепер намовила на „Трипільську толоку“ 20 осіб. Колись вона приїхала у Легедзине, щоб зазирнути в глибину тисячоліть. Село так їй сподобалося, що вона купила собі хату. Сусіди в неї – київський режисер, канадський фахівець, фотограф з Києва.

Біля двох трипільських хаток насипана глина. Люди,ускочивши босоніж в глину, починають швидко ходити по колу. Інші підкидають їм під ноги солому.

„Так споконвіку будували хати в селах, – пояснює директор Тальнівського музею історії хліборобства, багатолітній дослідник трипільської культури Вадим Мицик. – На території України найбільше в світі великих поселень, які ми називаємо протомістами. Цих міст у нас 25. По всьому світу набереться ще з десяток. У Черкаській області таких поселень 17, а на території Тальнівського району – сім. З них найбільше – тальянківське прамісто, або протомісто хліборобської цивілізації. У цих протомістах були двоповерхові будинки. З орнаментики видно, що то були міста сонця, оскільки саме сонце і вода дають життя рослині“.

Толока згуртовує і запалює людей. Вони починають водити хороводи у глині. Громаду підбадьорює українська музика, що звучить із завбачливо встановлених гучномовців. Кремезний, з довгим волоссям, єдиний в Україні (як він сам каже) казкар з Києва Сашко Лірник (справжнє ім’я – Олександер Власюк) тупцює в глині, тримаючи за руку малого хлопця, якому нелегко висмикнути ногу з густої маси.

У громаді виділяється жінка, вкрита татуюванням. Це режисер з Америки Наомі Умань, яка приїхала в Легедзине три роки тому, практично не знаючи української мови, але маючи велике бажання зняти тут фільм про трипільську культуру. Колись на Черкащині жили її прабабуся і прадідусь. Українське село так сподобалося американці, що вона твердо заявляє: „Приїхала сюди на все життя!”. Тільки вчора Н. Умань повернулася з кінофестивалю в Еспанії, а сьогодні вже допомагає своїм односельчанам робити, за її висловлюванням, „трипільський ремонт”.

В Музеї трипільської культури, який раніше був сільським фельдшерсько-акушерським пунктом, є традиційні трипільські посудини. Керівник Трипільської експедиції Володимир Круць проводить екскурсію по щойно відкритих експозиціях трипільського житлобудування та кераміки. Облаштована в музеї і відеозаля трипільської культури. На завершення музею потрібно 2.4 млн. грн., які дозволять зазирнути у фантастичний, незбагненний світ трипільців, який ще і зараз приховує безліч таємниць.

Олександер Вівчарик

Толока в Легедзиному на Черкащині.
Фото: Олександер Вівчарик

Студентки з Умані біля трипільських жител.

Вбили захисника природи

КИЇВ – Олександер Гончаров, який жив поблизу нелеґального механізму, що намивав пісок з русла Дніпра для його продажу, зацікавився екологічними наслідками цієї діяльности для заповідника „Жуків острів“. Протягом двох років він протестував проти незаконного намиву піску, звертаючись до різних організацій, вимагав від робітників показати дозвіл на проведення цих робіт.

26 травня двоє нападників перелізли через паркан на подвір’я О. Гончарова і забили 58-річного українця палицею, а його дружину Моніку Матеову залишили побитою, в кайданках.

Міністерство внутрішніх справ 6 червня повідомило, що затримано одного підозрюваного у замовленні вбивства О. Гончарова. Але виконавці злочину залишаються на свободі, не дивлячись на те, що дружина покійного ідентифікувала принаймні одного з них.

„Коли я заходила до районного відділу міліції, той убивця сидів біля входу на лавочці. Я впізнала його. Палив, сміявся. Його не арештовували. А він мені казав: „Один крок у міліцію – уб’ємо!“, – розповіла М. Матеова 4 червня в інтерв’ю інтернет-виданню „Gazeta.ua“.

О. Гончарову погрожували по телефону, вимагали, щоб він зупинився. Проте чоловік ішов до кінця – в день смерти він розмовляв телефоном з журналістом телеканалу „ICTV“ Олексієм Кутєповим, якого запросив на „Жуків острів“, щоб показати нелеґальний видобуток піску. Очевидно, це й стало останньою краплею для підприємців, що стояли за цією злочинною діяльністю.

10-річна Моніка, дочка подружжя, була вдома під час нападу, який було скоєно серед білого дня. Дівчинка кричала: „Не чіпайте маму!“, злякавши цим криком вбивць. Їй вдалося втекти від злочинців.

Міліція заявила, що двома днями пізніше було затримано робітників, які намагалися демонтувати механізм для намивання піску. Однак, робота відновилась за повного потурання повноважних органів.

Починаючи з 2004 року Національний екологічний центр написав понад 600 скарг до різних інстанцій відносно Жукова острова та інших місць незаконного видобутку піску, проте це не дало жодного результату.

Андрій Рипінський – активіст громадської організації з київського передмістя Корчувате, де жив О. Гончаров, розповів, що намивання піску – дуже прибуткове, оскільки не сплачується жодних податків, а тонна піску коштує приблизно 6 дол.

Активісти міської організації „Збережи старий Київ“ захопили один такий механізм на „Жуковім острові“ і заблькували його, вимагаючи від міліції арешту вбивць О. Гончарова, а також зупинення всіх механізмів, що продовжують красти пісок на території української столиці. Один з керівників київської міліції Віталій Ярема 6 червня розпорядився зупинити нелеґальний намив піску в межах Києва.

Юрій Борисов

У музеї – твори Аркадії Оленської-Петришин

Твори Аркадії Оленської-Петришин з циклу „Кактуси".

Аркадія Оленська-Петришин Фотоархів „Свободи", 1984 рік

ТЕРНОПІЛЬ. – Виставку творів Аркадії Оленської-Петришин (1935-1996) упродовж червня можна оглянути в обласному краєзнавчому музеї. Назви картин говорять самі за себе – „Квіти кактусів", „Вечірні тропіки", „Кактусові ігри", „Літні кактуси", „Садок у Пуерто-Ріко".

Оглядаючи ці чудові твори, досить легко можна загубитися в рослинному світі, зображеному А. Оленською-Петришин.

Композиції тропічних кактусів, садів і полів виконані делікатними лініями, а гра найрізноманітніших кольорів надає їм глибини і багатства. У нагромадженнях цих рослин відчувається життя і створюється враження їх живого єства, стверджують мистецтвознавці.

На виставці представлено 62 твори. Значна частина їх – графічні. Є кілька картин, які належать до абстрактно-експресивного періоду творчости художниці.

„Колекцію творів А. Оленської-Петришин п'ять років тому передав на зберігання чоловік художниці Володимир Петришин, – розповідає начальник наукового відділу Національного заповідника „Замки Тернопілля" Володимир Чайка. – Цю виставку ми вже показували у Збаражі та Вишнівці. Після Тернополя покажемо її у Луцьку".

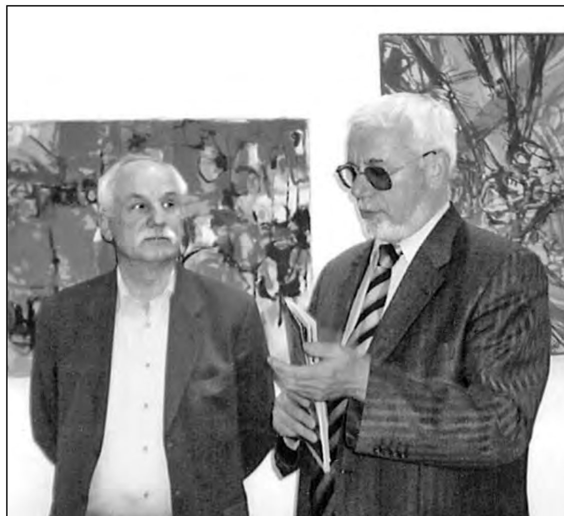
Оглянувши полотна, тернопільський художник Микола Пазізін зазначив, що вони нестандартні і високопрофесійні, а велику мистецьку школу А. Оленської-Петришин треба вивчати і наслідувати.

А. Оленська народилася в селі Розношинці Збаразького району, на Тернопільщині.

У 1944 році разом з батьками виїхала до Німеччини. Звідти, у 1949 році, еміґрувала до Ню-Йорку, де закінчила середню школу та коледж. Вона – художник, графік, мистецький критик. Брала активну участь в житті української громади, працювала художнім редактором журналу „Сучасність". Мала 46 персональних виставок у музеях США, Канади, Бельгії, Китаю та України – у Львові, Києві, Донецьку, Харкові, Дніпропетровську, Полтаві.

Впродовж творчого життя мисткиня послуговувалася широким спектром мистецьких прийомів і засобів – це і абстракціонізм, і експресіонізм, і умовність, і стилізація. Художниця формувалася у час, коли мистецьке життя Ню-Йорка вирувало. Та найбільшим і найвагомішим етапом творчости (16 років) було захоплення казковим світом кактусів.

Володимир Чайка

На відкритті виставки директор Тернопільського художнього музею Ігор Дуда (зліва) і директор обласного архіву Богдан Хаварівський.

ДО 160-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Український православний світогляд видатної письменниці

Музей-садиба Лесі Українки в селі Колодяжному.
Фото: Олександер Більчук

29 червня 1849 року народилася Олена Пчілка (літературний псевдонім Ольги Косач) – мати Лесі Українки, член-кореспондент Академії Наук України, визначна письменниця, громадський діяч, яка писала літературні твори, спогади про Михайла Старицького, Миколу Лисенка, зібрала й опрацювала етнографічні матеріяли і мала православний світогляд, який, до речі, зовсім не долідженний. Судячи з праць про неї, вона передавала свої релігійні погляди своїм дітям, – Лесі і Михайлові, насамперед тому, що в її душі вони становили складову частину її українського світогляду.

„Не знаю, чи стали б Леся й Михайло українськими літераторами, коли б не я? Власне я „наважила" й завше окружала дітей такими обставинами, щоб українська мова була їм найближчою, щоб вони змалку пізнавали її якнайбільше. Життя зі мною та посеред волинського люду сприяло тому", – писала Олена Пчілка.

Свій український православний світогляд вона вповні передала також дочкам Ользі Косач-Кривинюк та Ізидорі Косач-Борисовій, які знайшли свій вічний спочинок біля Свято-Андріївської церкви в Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі.

Олена Пчілка цікавилася українським стародавнім церковним мистецтвом – іконами, церквами, сприяла наданню українського архітектурного обличчя храмові-пам'ятникові св. Георгія на „Козацьких могилах". В Звягелі, де народилася Леся Українка, її дуже цікавила давня дерев'яна церковця в часи її проживання там і відвідин міста.

Ось як про це згадує в своїх спогадах О. Косач-Кривинюк: „1928 року літом я з матір'ю була в Звягелі. Ми знайшли дім Окружка і в ньому мати моя показала тут кімнату, де народилася Леся. Мій син Михайло Кривинюк, що теж був з нами, зфотографував той дім з різних боків. Малярка Віра Волянська їздила з нами до Звягеля і намалювала олійними фарбами дім Окружка і тушем – стародавню українську дерев'яну церковицю з „опасанням" (ґанок навколо церкви), яку добре пам'ятала Леся. Дзвіничка до тої церкви стояла по другий бік вузького яру, і од церкви до неї треба було йти містком, положеним через той яр. Рисунок церковиці – моя власність, переховувався в мене, а тепер я передала його до бібліотеки Наукового товариства ім. Шевченка у Львові. Церковицю на початку червня 1941 року зруйнували і вже немає і сліду від неї".

Малюнок Василя Кричевського

О. Косач-Кривинюк пише про православний світогляд самої Лесі Українки і її зацікавлення церковними обрядами і звичаями: „6 січня 1881 року Леся в Луцьку пішла на річку подивитися, як святять воду, і в неї дуже померзли ноги. Скоро по тому і від того, як тоді думала, вона заслабла".

З доступних нам творів Олени Пчілки, зокрема оповідань „Рятуйте!", „Збентежена вечеря", читач зробить висновок не лише про те, що вона добре знала українські церковні традиції, мала український православний світогляд, а й була охоронцем і захисником віри предків від течій, що напливали наприкінці XIX ст. в Україну. Особливо це яскраво показано в оповіданні „Рятуйте!", яке закликає рятувати православні душі.

В роздумах авторки показано красу предавніх українських ікон, зокрема йдеться про образ Воскресіння Христового, намальований талановитим іконописцем, на якому Спаситель, немов живий, піднімається на фоні білих хмар з ладану до синіх небес. Так змалювала в своєму оповіданні Олена Пчілка ікону Воскресіння Господнього і немає жодних сумнівів, що вона бачила такі образи і чула піснеспіви в українських Божих храмах, простих і неповторних, наповнених предметами сакрального, національного за змістом, мистецтва, яких не можуть замінити храми Риму й Парижу, бо в старенських дерев'яних церквах панує не лише благодать Божа, а й українська душа.

Письменниця в своєму оповіданні закликала рятувати українську православну молодь з її прадідівською вірою – українським православ'ям від чужих бездуховних впливів, які не лише забирають українську віру і душу, а й саме життя, тобто вбивають не лише духовно, а й фізично.

Православний світогляд Олени Пчілки та її глибокі знання релігійних обрядів і звичаїв простежуємо в оповіданні „Збентежена вечеря" („Різдвяна пригода"), де авторка дуже тонко передала прадавній звичай приносити кутю на Святвечір хрещеним батькам. Усе ж ми повинні пам'ятати, що твори Олени Пчілки, видані 1971 року, в добу войовничого атеїзму, не можна вважати за оригінальні. Без будь-яких сумнівів, над ними попрацювала цензура.

Українська православна душа Олени Пчілки відчутна і в її поетичній творчості, зокрема в збірці „Думки-мережанки".

В поемі „Козачка Олена":

„Чутно пісню весільную,
Музика гуде –
Милий, з іншою звінчаний,
Од шлюбу іде.

Саме звінчаний в церкві іде від шлюбу, звінчаний за українським православним обрядом.

Глибоку українську православну душу бачимо і в інших поетичних творах Олени Пчілки: „Пророк", „Посмертна шана" і особливо „Волинські спогади":

Старезний твій замок,
дідизни останок,
Навік в моїй думці зостався.
І повідь весняна, широка, –
і давня
Та церковиця,
в которій прощався
Мій дух із тобою!..

Саме в образі давньої церковиці маємо розуміти і давнє українське православ'я, яке пізніше було затоплене хвилями чужого, незрозумілого українській душі, московського церковного імперіялізму.

Дух Олени Пчілки прощався з Луцьком не у волинських замках і костелах, а у давнім храмі, в якому, як і в усіх давніх церквах Волині і Полісся, панувала благодать Божа і національні ознаки українськости.

Олена Пчілка не стояла осторонь подій Української революції 1917-1921 років, першого відродження Української Православної Церкви в 1917-1939 роках.

Тема українського православного світогляду Олени Пчілки, її дочки Лесі Українки у житті і творчості, на превеликий жаль, ще залишається „білою плямою" в українській історичній науці.

Володимир Рожко,
Луцьк

НОВІ ВИДАННЯ

Цінний спогад про рейд УПА на Захід в 1947 році

Peter J. Potichnyj, „My Journey", Litopys UPA Series „Events and People", Book 4, Toronto-Lviv, 2008.

Українській читацькій громаді відомі спомини кількох воїнів тих відділів Української Повстанської Армії, які в червні 1947 року отримали від командирів наказ пробратися на Захід та поінформувати вільний світ про боротьбу за визволення українського народу. Проте, дотепер не було опису самого рейду, який давав би уяву про той неймовірний чин – похід озброєних відділів УПА через південну частину Польщі, через усю Чехословаччину та західню Австрію аж до німецької Баварії.

Восени 1947 року багато українських утікачів в Німеччині були настільки вражені несподіваними вістками про появу упістів у Баварії, що воліли чекати нагоди побачити їх на власні очі.

Сьогодні, нарешті, читачі одержали такий опис рейду. Становить він одну частину автобіографічного нарису д-ра Петра Потічного – головного редактора „Літопису УПА", професора-емерита Колюмбійського і МекМестер-університету в Гамільтоні, Канада. Написаний англійською мовою, нарис спочатку появився в „Літописі української Повстанської Армії", в серії „Події і люди", книга 4, а також окремою книжкою.

Біографічний нарис в цілому містить коротку історію роду Потічних, з відображенням частих змін державної належности найбільш на захід висунених земель України.

Ці зміни, крім іншого, спричинювали нерідкі зиґзаґи в національній і конфесійній орієнтації й ідентифікації. Та й життя автора від дитинства до вступу в УПА і самого рейду позначене змінами й несподіванками долі.

Опис рейду відділів Української Повстанської Армії через незнайомі терени й краї реєструє для нових поколінь образ людської витривалости і винахідливости. Без такого зображення трудно уявити собі, як озброєні відділи УПА – без жодної допомоги, без приладів орієнтування, без засобів транспортації, власними ногами могли здійснити такий рейд. А треба було без понтонів і човнів переправлятися через чималі річки Словаччини, Моравії, Чехії, водночас добувати харчі та оминати засідки й зудари з ворожими військовими частинами. Під оглядом людських втрат найтяжчим був польський відтинок рейду.

В цілому з сотні УПА (150 осіб) Перемиського батальйону до Баварії прибуло 36 рейдовиків. Одним з 36-ти був автор біографічного нарису, в якому зображено цей незвичайний аспект багатогранної боротьби УПА й визвольного підпілля в Україні й поза нею.

Книгу проф. П. Потічного можна набути за адресою: Litopys UPA, P. O. Box 97, Station „C", Toronto, Ontario, M6J 3M7, Canada.

Осип Данко,
Ню-Гейвен, Конектикат

Про внесення...

(Закінчення зі стор. 5)

суди касаційної інстанції знаходяться на одній площині.

Як у чинній редакції Конституції, так і в запропонованому новому Основному Законі передбачена можливість участи народу у здійсненні правосуддя через присяжних. Як чинна, так і нова редакція Основного Закону не визначає чисельности присяжних у суді та кількости голосів, необхідних для прийняття рішення. З огляду на історичні обставини, Україна не має добре розвинутої концепції системи суду присяжних, тому варто було б визначити деталі права на суд присяжних не тільки у законодавчих актах, але і в Конституції. Звертаю увагу і на те, що не можна зволікати з реалізацією права особи на суд присяжних, якщо таке право прямо передбачене в Основному Законі. Інакше це буде виглядати як невиконання державою ґарантованих Конституцією прав.

Нова редакція передбачає також введення виборних мирових суддів з метою здійснення правосуддя у громадах. Така пропозиція викликає занепокоєння, оскільки існує реальна загроза, що судді, знаходячись під впливом їхніх виборців, не зможуть здійснювати правосуддя чесно та неупереджено.

Слід приділити увагу питанню суддівського самоврядування, що є однією з найважливіших ґарантій забезпечення незалежности судів і суддів. В Україні у складі центральних органів виконавчої влади діє Державна судова адміністрація, що має досить широкі повноваження щодо фінансового, матеріяльно-технічного, кадрового, організаційно-технічного забезпечення судової гілки влади. Якщо нова редакція Основного Закону під суддівським самоврядуванням передбачає включення Державної судової адміністрації до структури судової гілки влади, то це є правильним рухом.

Хотілося б також звернути увагу на передбачену у новій редації Конституції можливість прийняття нового Основного Закону. На мою думку, ця норма послаблятиме життєздатність Основного Закону держави як стабільного правового документу, фундаментального за своїм значенням.

Підсумовуючи, скажу відверто, що не дуже поділяю ідею прийняття саме нової редакції Конституції України. Недоліки чинної Конституції більше пов'язані зі змінами 2004 року та з практичним недотриманням певних положень, ніж з концептуальними положеннями самого тексту Основного Закону. Крім того, не можна забувати, що оригінал Конституції України 1996 року мав дуже позитивні відгуки з боку Ради Европи та Венеціянської комісії щодо високого рівня захисту прав людини. Зміни до Конституції України, звичайно, потрібні, оскільки система влади в нинішньому вигляді містить в собі багато протиріч. Прийняття ж нової Конституції, нового устрою державної влади потребує виваженого ставлення.

Уважно вивчивши запропоновану нову редакцію Конституції України, слід сказати, що не виникає загального відчуття, що нова версія Основного Закону є досконалішим правовим документом та вносить необхідні зміни для кращого функціонування держави. Найголовніше: рівноправність гілок влади не вирішена.

Дуже важливо, щоб радники, які працюють над оновленням Конституції, крім високої професійної кваліфікації, були діячами глибокого національного самоусвідомлення, керувалися почуттям відповідальности за долю України. Основні засади Конституції мають віддзеркалювати стабільність держави на довгі роки. Основний Закон Української держави повинен стимулювати процеси національного державотворення.

Стефан Романів...

(Закінчення зі стор. 5)

можете мені довести, що демократія в Іраку важливіша, ніж демократія в Україні?

– Але, мабуть, не тільки ці ґльобальні питання турбують українську діяспору. Чи можливо об'єднати все світове українство, всі ті, щонайменше, 17 мільйонів українців поза Україною?

– Ми добре знаємо про проблеми українців, які працюють в Італії, Португалії, Еспанії й інших країнах, знаємо про торгівлю людьми. І не тільки знаємо, а робимо все можливо для позитивного розв'язання цих проблем. Запорукою ж успіху в цих ділянках є спільна праця з Україною, її державними і громадськими іститутіями. Щодо того, чи можна об'єднати усіх українців у світі, то скажу без найменшого сумніву – ледве чи якісь інші громади об'єднані так міцно, як закордонні українці.

– Як же цю прекрасну якість пересадити на внутрішній ґрунт, в Україні, де існує очевидний дефіцит об'єднаних зусиль у політиці, а отже, і в економіці?

– Це проблеми влади, проблеми законів, проблеми розвитку громадянського суспільства. До влади треба обирати людей, які здатні вести за собою, здатні ефективно відповідати на виклики життя. Не кожен підприємець є добрим політиком. І не кожен політик є успішним підприємцем. Для чого обирають певну людину? Для того, щоб вона провадила. Патріярх Йосиф Сліпий заповідав нашим владикам: ви вибрані служити народові, а не народ вам. І це стосується кожного політичного і громадського діяча.

ПРО ПЕРЕЖИТЕ І НЕЗАБУТЕ

Засекречена катівня

В „Свободі", ч. 25, було вміщено свідчення Олександри Гаюк з 1952 року про злочини більшовицької влади в місті Кременці на Волині. Нижче вміщено статтю о. Семена Гаюка „Засекречена катівня", написану ще 1989 року, де згадується ще інше місце злочинів більшовиків. Статтю надіслала Мирослава Гаюк-Дмитріюк з Іст-Амгерсту, Ню-Йорк.

В „Українському Голосі" за квітень 1988 року була надрукована стаття д-ра Івана Чинченка під заголовком: „Трагедія, про яку ледве хто знає". В цій статті автор оповідає, як більшовицькі кати розстрілювали тисячами тих червоноармійців, які під час війни з Фінляндією опинилися в полоні, а пізніше, після замирення совєтів з фінляндцями, повернулись до СРСР і були розстріляні в лісах Брянська, мовляв, – за зраду Батьківщини.

Та хіба тільки в Брянському лісі катували людей?! Я на все життя запам'ятав, як про подібну трагедію оповідав мені один чоловік на т. зв. Східній Волині. На провесні 1942 року довелося мені їхати з цим чоловіком з міста Заслава через Острог до міста Рівне, де була головна комендатура для військовополонених, щоб визволити з німецького полону двох українців – священика з села Мар'янівки Черкаського району о. Аврамія Хоменка і вчителя середньої школи з Києва (прізвище, на жаль, забув).

Проїхавши приблизно половину дороги між Заславом і Острогом, ми опинилися на зарослій травою дорозі, що пролягала через густий ліс. В певному моменті мій співдорожній, а водночас і візник, спинив коней і вказав на місце, де комуністи привозили своїх поворотців з фінляндського полону і тут після всякого роду допитів і тортур розстрілювали та вкидали в одну спільну яму.

Такі розстріли тривали майже до вибуху німецько-совєтської війни. Почувши це, я зійшов з воза і пішов на площу, що вже встигла зарости всіляким чагарником та кущами. Знявши шапку та взявши в руки свій наперстний хрест, я речитативом відправив коротку Заупокійну літію за душі вбитих воїнів, що з рук безбожих виродків роду людського прийняли мученицьку смерть, та просив Господа Сил простити їм всі гріхи їх, вільні і невільні, та упокоїти їх в Своїх Святих Оселях. Тричі поблагословивши хрестом це сумне, заховане від людських очей цвинтарище, ми вирушили в дальшу дорогу, під час якої мій візник розповів мені дещо докладніше.

„Працював я в колгоспі візником. Коней, що були мені доручені, доглядав старанно, і ними можна було їхати у всяку пору року. Переважно я їздив до баз за різними товарами, а також возив по довколишніх селах всіляких партійців. А оце одного разу, скоро після кінця совєтсько-фінлядської війни, я отримав наказ від голови колгоспу їхати на залізничний двірець у Заслав, де мене зустріне військовий товариш, який і пояснить мені, що робити і куди їхати.

І справді, на двірці зустрів мене озброєний енкаведист, який наказав мені під'їхати до рампи і забрати виложений вже там багаж – шість брезентових мішків та досить велику дерев'яну скриню, оббиту залізними обручами. Мішки я вклав на воза сам, а ось скриню ніяк не міг подолати. Енкаведист дивився, але й пальцем не ворохнув, щоб мені допомогти. Бачачи, що я не в силі підняти скриню, викликав з двірця якогось робітника, і той поміг мені покласти її на віз.

Вирушили ми в дорогу через місто Заслав в напрямку Острога, й ось на тому місці, де ми щойно були, одразу за брамою мене зупинили. Я побачив на просторій площі силу людей в зношеній військовій одежі, обідраних і брудних, які невеликими групами стояли або сиділи на землі. За кілька хвилин до мого воза підійшло двох „обдертусів", які почали виладовувати вантаж.

Я пробував заговорити, але на мене крикнув вартовий – „Нє разґаварівать!". Я на хвилину замовк, але все ж в догідну хвилину спитав: „Хлопці, хто ви такі і звідки ви?". Один з них, пригнувшись над мішком, притишеним голосом відповів: „Ми совєтські бійці, були на фронті у Фінляндії, потрапили в полон і зате нас тут викінчують". А потім, як вартовий дещо віддалився, додав: „Кожного дня після важких допитів і тортур розстрілюють десятками".

На тому і скінчилася наша притишена розмова, але мені все стало ясно. Ще кілька разів мені прийшлося бути в цій совєтській катівні і знов крадькома дещо запитати. З відповідей я довідався, що там перебували лише українці, білоруси та жменька росіян.

Доконано страшний злочин, а сліди старанно заметені. Одному тільки Господу Богу відомі ці незлічені злочини, доконані комуністичними змовниками на нашій землі та над нашим народом.

Сотні тисяч людей різного віку замордовано та скрито в прихованих могилах по всьому просторі червоної совєтської імперії. Таких прихованих могил – тисячі і тисячі по лісах, по степах, по манастирських садах, по всіляких непрохідних нетрях.

Про ці небувалі в історії злочини комуно-більшовицьких змовників існують свідчення багатьох свідків, існує колосальна авторитетна література, але, на жаль, все це майже не доходить до свідомости західньої людини.

СПОРТ

Володимир Кличко – чемпіон світу

ГЕЛЬЗЕНКІРХЕН, Німеччина. – Чемпіон світу за версіями IBF, IBO, WBO Володимир Кличко відстояв свої титули у бою проти узбецького чемпіона WBA Руслана Чагаєва. Таким чином, В. Кличко отримав титул чемпіона світу за версією журналу „Ринґ Маґазин". Титул чемпіона за версією WBA у цьому бою не виборювався.

Р. Чагаєв не зміг виконати те, що давало йому шанс на перемогу – зробити темп бою рваним, часто і несподівано скорочувати дистанцію та намагатися при цьому дістати В. Кличка аперкотами та боковими. Так, Р. Чагаєв не виглядав „хлопчиком для биття", але не зумів пройти захист і дистанцію українця.

В. Кличко чітко виконав плян бою, розроблений його командою. Він використав усі свої природні і технічні якості – перевагу у зрості і довжині рук, майстерський джеб та руйнівні прямі удари з обох рук. В. Кличко почав працювати обережно і з далекої дистанції.

Р. Чагаєв одразу пішов вперед, але українець традиційно зустрічав противника переднім лівим ударом і збільшував кількість підключень правою рукою.

Перша реальна атака В. Кличка у бою правою рукою завершилася несподіваним нокдавном Р. Чагаєва у другому равнді.

Становище Р. Чагаєва ставало все скрутнішим. У сьомому равнді після чергового правого прямого удару В. Кличка ліва брова Р. Чагаєва закровила. Єдиний чистий удар Р. Чагаєва у голову В. Кличка припав також на цей равнд – лівим боковим ударом Р. Чагаєв дістав В. Кличка лише тоді, коли прозвучав удар ґонґу і В. Кличко не чекав на такий розвиток подій.

Український боксер Володимир Кличко під час церемонії нагородження після закінчення бою за титул чемпіона світу за версіями WBO, IBF і IBO у суперважкій вазі з боксером Русланом Чагаєвим (Узбекистан) у Гельзенкірхені (Німеччина) 20 червня.
Фото: УНІАН

З восьмого равнду В. Кличко став працювати на відходах праворуч і ліворуч, намагаючись не повторити „післяґонґового" пропущення. А дев'ятий равнд завершив бій. В. Кличко зумів заперти Р. Чагаєва у куті ринґу та просто „розстрілював" його прямими двійками. Дивно, як той вистояв, і логічно, що після такого тренер Міхаель Тім не випустив свого підопічного на ринґ. *(„Чемпіон")*

Вістки з УСВТ „Чорноморська Січ"

Українська команда перемогла у півфіналі

„Чорноморська Січ" – „Ґоу Сакер" – 1:0

ВУДБРИДЖ, Ню-Джерзі. – 14 червня відбулися півфінальні змагання з копаного м'яча за Чашу півпрофесійної „Ґарден Стейт Сакер Ліґи Ню-Джерзі", в яких дружина „Чорноморської Січі" перемогла і вилучила з боротьби чергового сильного суперника – віце-чемпіона Центральної дивізії ліґи.

Зустріч мала відбутися на площі „Керсі" в Юніоні, але у висліді зливи протягом ночі площа була під водою і судді не дозволили розпочати змагання. Гра відбулася на міській площі у Вудбриджі.

Футболісти обох дружин були дещо заклопотані цими обставинами, але це не позначилося на їхній грі. В першій половині обидві дружини виявили значне завзяття, але завдяки відмінній грі оборони і воротарів вислід половини залишився незмінним – 0:0.

Після перерви напад „Ч. Січі" все частіше проводив швидкі атаки на ворота суперників, змушуючи оборонців і воротаря до праці. Суперники, у свою чергу, проводили небезпечні контратаки на ворота „Ч. Січі", але завдяки вмілим оборонцям Андрієві Кудрикові і Андрієві Мандзієві і граючому тренерові Андрієві Панасові вислід залишався незмінним. На 83-ій хвилині напад „Ч. Січі" провів чергову атаку, яку успішно закінчив провідний снайпер „січовиків" Данило Левицький, котрий здобув переможного ґоля.

Дружина „Чорноморської Січі" – чемпіон ліґи, стала фіналістом і може здобути її на 85-річчя Товариства і 40-річчя Спортової школи. „Ч. Січ" гратиме проти португальського футбольного клюбу, в минулому – члена Американської професійної ліґи.

Склад дружини: Александер МакДоналд, А. Кудрик, А. Мандзій, Петро Касіяненко, А. Панас, Марко Гординський, Дмитро Терещук, Д. Левицький, Тарас Оконел, Олександер Григорович, Антін Данес. Граючий другий тренер – Гриць Сергіїв, провідник – Микола Гординський.

Омелян Твардовський

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оцціславська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net*

НОВИНИ НАШОГО АРХІВУ

За останній тиждень електронний архів „Свободи" збільшився на:

- 10 чисел „Веселки" за 1961 рік. Тепер Ви можете читати числа за такі роки: 1954, 1955-1961, 1994.
- Альманах УНС за 2000 рік. Тепер доступні альманахи УНС за роки 1903, 1915, 2000-2008.

www.svoboda-news.com

• НА ПРОДАЖ •

• РІЗНЕ •

ФІЛАТЕЛІЯ

Рідкісні поштові марки України

Марки Української Народної Республіки

Перші марки - шагівки.

Поштові марки УНР („віденський випуск“).

Першу серію марок державної пошти УНР (5 купюр з номіналом 10-50 шагів) віддано в обіг у липні 1918 року, а 4 січня 1919 року додано марку вартістю 20 грн. із зміненою назвою „Українська Держава“. Частину першої серії, названої „шагівковою“, друкували на картонику з написом на звороті „Ходять нарівні з дзвінкою монетою“. Їх вживано замість монет, які зникли з обігу.

Щоб зупинити наплив з Росії давніх поштових марок і запобігти втраті державного скарбу, 20 серпня 1918 року гетьманське Міністерство пошти передрукувало всі наявні запаси російських марок українським державним гербом. Вперше такі марки з тризубом появилися в обігу 13 серпня 1918 року. Наддруки робилися місцевими засобами у шести поштових округах: в Києві, Полтаві, Харкові, Катеринославі, Одесі і на Поділлі.

Прибувши до Тарнова в Польщі, уряд УНР ухвалив 26 серпня 1920 року вилучити з обігу всі попередні власні випуски і замінити їх новим виданням з 14 купюр, що були саме в друку. Це була „віденська серія“, друк якої закінчено 31 травня 1921 року, але вже в листопаді 1920 уряд перебрав частину накладу з наміром вживати нові марки на звільненій від більшовиків території.

Марки Білої ґвардії в Україні

Перші окупаційні поштові марки для України випустила Добровольча армія генерала Антона Денікіна в травні 1919 року в Маріюполі, наддрукувавши новий номінал „35 к.“ на марках за 10 шагів та „70 к.“ на марках за 50-шагів. Восени 1919 року ця армія видала 11 марок для Південної України й Криму, а наступного року на марках за 4-шаги поставила „Югъ Россіи“.

Марка військ Антона Денікіна.

Тоді ж, 1920 року, у Харкові, більшовики наддрукували „руб“ на 13 українських провізоріях і на російських марках, а 1922 році в Києві – нові номінали на російських ощадних марках.

Марка військ Петра Врангеля.

Армія генерала Петра Вранґеля після остаточної поразки під Каховкою в Таврії в листопаді 1920 року наддрукувала на українських провізоріях „Русская почта“ і номінали 10 тис. і 20 тис. рублів та вживала їх у таборах інтернованих у Туреччині до 30 травня 1921 року. У червні 1923 року більшовицька влада видрукувала в берлінській друкарні чотири марки українською мовою з написом „Пошта УСРР“ та доплатою в карбованцях на допомогу голодуючим. Ця серія була в продажу лише у шести містах до 15 липня 1923 року.

Повітряна пошта

Повітряна пошта на українських землях діяла вперше на лінії Відень-Краків-Львів-Київ від 1 квітня до кінця жовтня 1918 року. Друга лінія Будапешт-Відень-Краків-Львів була чинна з 4 по 24 липня 1918 року.

Для обох цих летунських шляхів випущено спеціяльні наддруки „Flugpost“ на трьох австрійських і „Repülő Posta“ на двох угорських марках. Українських марок повітряної пошти не було.

Ковельські марки

У 1919 році пошта Польщі дала розпорядження на українських поштових марках, що ще залишилися на цих теренах, зробити штемпелем позначку про їх належність до Польської держави. Ці марки продавались населенню, однак представник міністерства пошт і телеграфів конфіскував у серпні 1919 року в Луцьку, Володимирі-Волинському, Дубні, Кременці і Рівному, а в Ковелі у вересні 1919 року. Філателісти виявили ці марки, головним чином, в Ковелі, де вони були найдовше в продажі.

Українські поштові марки після окупації поляками Ковеля були передруковані фіялковою фарбою. Частина їх опинилася в Поштово-телеграфному музеї Варшави. Поштові марки, які були в обігу, крім гашення „Kowel“, погашувалися штампами фронтової польової пошти ч. 16, чорною фарбою.

Коли польські філателісти у Варшаві й Лодзі почули про марки Ковеля, то заходилися їх фальшувати. Ці марки потрапили до всіх філателістичних каталогів світу, і треба було докласти чимало зусиль (активну участь у цьому брав Святослав Шрамченко – відомий філателіст, а в минулому – командувач Української фльоти), щоб нарешті з деяких каталогів вони зовсім зникли, а в деяких бодай одержали визначення як фальсифікати.

Марки зі Львова, Коломиї і Станиславова

У Львові в листопаді 1918 року було видано чотири поштових марки, виготовлені шляхом видрукування напису „Західно Укр. Народна Республіка“ на марках Австрії.

Відоме також „коломийське“ видання – напис „Укр. Н. Р.“ і новий номінал у шагах на чотирьох марках та незубкована наліпка для рекомендованих пачок за 30 сотиків. Ці марки з'явилися 12 грудня 1918 року, а 4 січня 1919 року надрукована така ж наліпка номіналом 50 сотиків. Другий наклад цих самих наддруків віддано у продаж у Івано-Франківську (тоді – Станиславів) в травні 1919 року, а третій наддрукували самовільно румунські старшини влітку 1919 року. Чергове „станиславівське“ видання мало чотири випуски наддруків на 85 австрійських марках.

Разом на Західній Україні курсували 93 тимчасові поштові марки і дві поштові наліпки. Замовлену у віденській державній друкарні серію з п'яти марок уряд ЗУНР одержав уже на еміґрації в кінці 1919 року. Щойно у 1954 році було виявлено ще одну, останню серію ЗУНР 1920 рокі з 12 марок, дев'яти повністок та трьох поштові формулярів. На марках був зображений св. Михаїл, тризуб, галицький лев.

Морські марки Одеси

У 1919 році в Одесі були випущені марки з ориґінальним малюнком для кореспонденції, яка відправлялася за кордон на морських пароплавах, але в обіг вони не надійшли, бо місто було захоплене червоним військом. Цей випуск увійшов в історію з назвою „Дикий Левант“. Слово „левант“ було запозичене з французької та італійської мов, де воно означає „схід“. Це загальна назва країн східної частини Середземного моря.

Для торгівлі у цих країнах в 1856 році було засноване Російське товариство пароплавства і торгівлі (РОПіТ), яке з 1863 року використовувало власні марки для оплати поштових послуг. .

Марки Карпатської України

В день відкриття Сойму й проголошення незалежності Карпато-Української Держави 15 березня 1939 року в Хусті курсувала єдина українська марка за 3 корони з зображенням церкви в Ясіні, видана чехо-словацькою поштою з наддруком „Карпатська Україна“.

За часів СРСР Народна рада Закарпатської України в березні 1945 року наддрукувала в Ужгороді на марці Угорщини „Пошта Закарпатська Україна“, а в квітні і серпні видала власні 11 марок з таким самим написом без назви валюти. Ці марки були в обігу, поки цей край остаточно не був включений в УРСР як Закарпатська область (22 січня 1946 року).

Марки німецької окупації

В роки Другої світової війни на 18 марках Німеччини з портретом Адольфа Гітлера, вартістю 1-80 пфеніґів, зроблено наддрук „Ukraine“, а в 1943 році – ще на двох. Крім того, Німеччина дозволила ще вісім тимчасових пошт і передрук 59 купюр, переважно з написом „Deutsche Hilfspost“. Між ними були марки і пошти в Сарнах, Олександрії, Вознесенському. По відступі Червоної армії з Коломиї в 1941 році місцева українська влада українізувала одну листівку СРСР.

Недержавні випуски

Недержавні випуски, не допущені до оплати поштових послуг, служили для збирання фондів на різні цілі, а також для пропаґанди. Іноді ці марки касували окремими штемпелями. Досі описано близько 2,000 різних недержавних українських марок, наліпок, бльоків, стяжок і повністок. Екзильний уряд УНР у Мюнхені продовжував випускати марки до 1950-их років і закликав українських еміґрантів додатково оплачувати кореспонденцію марками УНР.

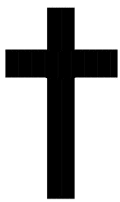

Підпільна пошта України

Підпільна пошта України видавала марки, що служили як наліпки на листах поряд з державними марками. Видано кілька сот серій і бльоків. Таборові пошти обслуговували табори переміщених осіб у Німеччині у 1947-1950 роках і табір полонених вояків 1-ої Української Дивізії Української Народної Армії в Ріміні (1946-1947). Ці табори видавали власні марки й повністки та касували їх своїми штемпелями, ведучи в своєму обсязі поштову службу.

Цими таборами були: 1) Реґенсбурґ – 36 випусків, Байройт (казарми Леопольда) – 12 випусків, Новий Ульм (казарми Людендорфа) – 22 наддрукові випуски, Ульм над Дунаєм (казарми Седан) – чотири наддруковані випуски, Ріміні – 28 марок і бльок, 12 листівок з номіналом у шагах, гривнях або лірах та два штемплі.

Левко Хмельковський

Ділимося сумною вісткою з українською громадою, що 20 травня 2009 р. на 96-му році життя, у місті Торонто, Онтаріо, відійшов у вічність

СВ. П.

ЄВГЕН КУРДИДИК

нар. 22 вересня 1916 року в селі Покропивна на Тернопільщині. Любий чоловік св. п. Ольги Курдидик.

Євген Курдидик – знавець та колекціонер української старовини, зокрема мап, ікон, ґрав'юр та графіки, співробітник українських ґалерій і музеїв столиці Онтаріо.

Молимось за спокій душі; назавжди залишишся у нас в думках і серцях...

З глибоким жалем: племінник Лев Курдидик з родиною та ближча і дальша родина в Україні, Канаді й Америці.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СЛАВОМИР ЛУЦІВ, член 385 Відд. УНС Т-ва „Запорозька Січ" в Мінеаполісі, Мін. Помер 23 лютого 2009 р. на 80-му році життя. Нар. у 1928 р. в Жижномері, Бучач, Україна. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у глибокому смутку: дружину Марійку, синів Івана і Андрія, дочок Стефанію і Юстину, зятя і невісток, разом 7 онуків. Похорон відбувся 26 лютого 2009 р. на Hillside Cemetery в Мінеаполісі, Мін.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

....

МАРІЯ КАРАБИН, член 13 Відд. УНС Братства св. о. Миколая у Вотервліті, Н. Й. Померла 3 лютого 2009 р. на 87-му році життя. Нар. в 1921 р. в Україні. Залишила в глибокому смутку: синів Петра, Стефана, Роберта, Василя та дочку Анну, 11 внуків, 6 правнуків, сестер та багато рідних в Україні, Польщі, Німеччині, Франції, Канаді та Бразилії. Похорон відбувся 7 лютого 2009 р. на цвинтарі св. о. Миколая у Вотервліті, Н. Й.

Вічна Її пам'ять!

Секретар

....

ПЕТРО КАХНИЧ, член 283 Відд. УНС в Аубурн, Н.Й. Помер 14 квітня 2009 р. на 78-му році життя. Нар. в 1931 р. в Аубурн. Членом УНС став в 1948 р. Залишив у глибокому смутку: сина Деніса, дочку Анну, внуків Раяна, Брандона, Мішел і Браєна. Похорон відбувся 18 квітня на цвинтарі св. Йосифа в Аубурн, Н. Й.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

....

ЯРОСЛАВ КОРСУНСЬКИЙ, член 385 Відд. УНС Т-ва „Запорозька Січ" в Мінеаполісі. Помер 30 березня 2009 р. на 83-му році життя. Нар. в Києві, Україна. Членом УНС став в 1973 р. Залишив у глибокому смутку: дружину Ірму, дочку Оксану з чоловіком Стеф Пенсер і їхніх дітей Данила і Лесика, сина Ореста з дочками Христиною і Стефанкою. Похорон відбувся 3 квітня 2009 р. на Hillside Cemetery в Мінеаполісі, Мін.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

....

МАРІЯ НЕСТЕРУК, член 277 Відд. УНС Т-ва св. Івана Хрестителя в Гартфорді. По-мерла 10 травня 2009 р. на 88-му році життя. Нар. в 1921 р. в Україні. Членом УНС стала в 1973 р. Залишила в глибокому смутку дочку Джулію і синів Зенона і Гералда Нестеруків. Похорон відбувся 16 травня 2009 р. на українському цвинтарі св. Михаїла в Гленстонбурис, Кон.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

З глибоким жалем і смутком ділимося сумною вісткою, що в четвер, 28 травня 2009 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДЗІДЗЬО

СВ. П.

РОМАН ВОЛОДИМИР (ПЕРІГ) ПЛАТОШ

Маґістер з Екологічної Інженерії, член пластового куреня "Хмельниченки".

ПАНАХИДА була відправлена в неділю, 31 травня 2009 року в Newington Memorial Funeral Home.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 1 червня 2009 р. в церкві св. Михаїла, а відтак на цвинтарі св. Михаїла в Ґластонбері, Конн.

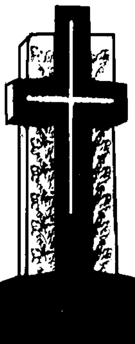
У глибокому смутку залишені:

дружина – СОФІЯ (СОНЯ) з дому РАДОВИЧ
сини – ДАМ'ЯН
– ПАВЛО з дружиною МЕЛАСЕЮ з дому БОНАКОРСА та дітьми ПЕТРУСИКОМ РОМАНОМ і АНДРІЙЧИКОМ МИКОЛОЮ
– МАРКО з дружиною МАРТОЮ з дому КЛЮФАС
шваґер – МИРОН РАДОВИЧ з дружиною МАРІЙКОЮ і сином МИРОНОМ

численна родина КУШНІРІВ, ГАДЗЕВИЧІВ, СОХАНІВСЬКИХ та ближча і дальша родина в Америці, Канаді й Україні.

Вічна Романові пам'ять!

В пам'ять Романа родина просить складати пожертви на: „Доляр на Україну", 26 Troy Dr., Short Hills, NJ 07078 (для бідних дітей) або на журнал „Наше Життя", 203 Second Ave., New York, NY 10003.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає.